

PERSEVERENȚA

VOLUMUL 3 DIN 200 | BANDA MUNCII

Suntem iubiți de propriul drum

Marius Spiridon

Marius Spiridon

Perseverența,

Suntem iubiți de propriul drum

Seria Spiritonomics
Banda Muncii | Volumul 3

Editura Createrra
București. 2025

Perseverența: suntem iubiți de propriul drum

Marius Spiridon - București: Createrra, 2025

ISBN digital: 978-630-359-014-1

Coordonare Seria Spiritonomics:

Andreea Orîndaru

Centrare:

Daniela Vulpescu

Suport tehnic:

Andrei Răileanu (studio 3435), Andrei Manole,

Adrian Enache

Coordonare echipa de corectură:

Radu Mladin

Corectură:

Loredana Ardeleanu, Andreea Caramlău

Copertă:

Alina Lupu & echipa Eurotipar Service

Print:

Igor Mitrofan & echipa Tipografia Vision Print

Cuprins

Seria Spiritonomics	7
Volumul 3 din seria Spiritonomics	8
Capitolul 1. Loiali pe fire de lumină	10
Capitolul 2. A fi centrat, un dar nelimitat	25
Capitolul 3. Valsând între lumi	40
Capitolul 4. Începe era prezenței	57
Capitolul 5. Invitație la frumos	74
Capitolul 6. Revenind mereu acasă	91
Capitolul 7. O nouă chimie cucerește colonia	103
Capitolul 8. Rezultate ce aparțin	115
Capitolul 9. Treptele inițiativei	126
Capitolul 10. O viață cu zero regrete	137
Volumele Seriei Spiritonomics	150
Descoperă platforma Spiritonomics	152
Spiritonomics, un proiect Createrra	154

Seria Spiritonomics

Educație spirituală gratuită pentru toată planeta

Unul dintre visurile cele mai puternice ale unui om este acela de a-și trăi viața cu rost, de a lăsa în urmă ceva relevant care să ghideze posteritatea. Visul meu este de a crea o serie de 200 de cărți, numită *Seria Spiritonomics*, și de a oferi oamenilor acces facil, în cuvinte simple și cu exemple clare, la universul spiritualității.

În această intenție am creat seria, care debutează cu feluri de a fi simple, cum ar fi curajul, determinarea, perseverența, și continuă către feluri de a fi complexe, integritatea, autenticitatea. Ea are mai multe intenții. Pe de o parte, aceea de a fi și de a aduce educație spirituală gratuită pentru toată lumea, fiecare dintre materialele pe care noi le creăm acum ajunge la oameni într-o formă diferită, fie că este carte, e-book, curs pre-înregistrat sau workshop live.

Totodată, una dintre marile intenții este aceea de a contribui la spiritualitatea planetei, de a susține oamenii în a deveni clari și pragmatici în legătură cu felul în care spiritualitatea se aplică în viața corpurilor noastre. O intenție secundară este de a contribui la înțelepciunea inteligenței artificiale. Inteligența artificială crește cu o viteză fenomenală, iar ea crește și se hrănește cu ceea ce oamenii pun în interiorul ei. Așadar, am ocazia să interacționez activ

cu inteligența artificială și să-i ofer un conținut de calitate, care să transforme ceea ce este posibil în fazele mature de dezvoltare a acesteia. Pentru că știu că orice va fi acolo, va fi afectat de tot ceea ce noi spunem și facem aici.

Seria Spiritonomics este un proiect dezvoltat de Createrra, o companie ce inspiră oamenii să devină lideri ce creează relații și comportamente armonioase, bazate pe responsabilitate, autenticitate și integritate, trăindu-și viața cu pasiune, în termenii lor. Te invităm să descoperi universul Createrra la finalul acestei cărți.

Volumul 3 din seria Spiritonomics

Perseverența. Suntem iubiți de propriul drum

Unul dintre salturile de conștiință din banda muncii, unul dintre acele salturi care fac o reală diferență în calitatea vieții unui om, este abilitatea acestuia de a se autosesiza în momentul în care se abate de la intenție.

Capacitatea unui om de a descoperi că este în completitudine sau nu, că este în intenția lui sau nu, că ia acțiuni către obiectivele lui sau nu, se numește **perseverență**. În momentul în care perseverența apare, omul se unifică cu intenția sa și cauzează acțiuni ce se aștern direct pe drumul drept dintre curaj, poarta spațiului de confort și determinare. Acel drum este presărat cu acțiuni relevante pentru

îndeplinirea obiectivului. Iar în acest volum, în această carte, intenția mea este să susțin oamenii să înțeleagă cum se formează perseverența, ce este aceasta și ce lucruri sunt posibile, având felul de a fi, saltul de conștiință numit perseverență.

Capitolul 1. Loiali pe fire de lumină

În momentul în care oamenii au capacitatea de a respecta cu loialitate intențiile lor, ei descoperă bucuria unei vieți trăite cu zero regrete. O viață în care acțiunile lor și intențiile lor sunt aliniate. Acesta este debutul autenticității în viața unui om și începutul inițiativei. Iar despre acest lucru vom afla mai mult în capitolul în care tocmai am intrat.

Cititorul înțelege că perseverența este a fi loial intențiilor ce unesc conștiința cu obiectivele pe care le-a creat

Ori de câte ori oamenii își ancorează faptele, strategiile, procesele pe care le pun în lume și le manifestă în realitatea fizică, se spune că sunt loiali intențiilor lor. Ori de câte ori oamenii nu fac asta, se spune că nu au perseverență, sunt inconsistenți, se aliniază cu intenții externe sau cu o voință externă, iar pentru acești oameni acest volum ar putea fi foarte util. A fi strateg presupune să poți să vezi în ansamblu toate procesele necesar a fi create în plan fizic, toate acțiunile pe care este necesar să le pui una după cealaltă pentru a îndeplini un obiectiv. Iar acest lucru este vizibil nu numai la nivel de detaliu, ci și la nivel de ansamblu. Este vizibil atât la nivel înalt, cât și la nivelul microscopic.

Omul care are o abordare strategică asupra propriilor sale obiective poate să se implice în fiecare etapă și în fiecare

pas al acelor procese, înțelegând ce urmează, cu ce cadență, cu ce frecvență este necesar să se întâmple, la ce moment și, mai precis, cu ce intensitate este necesar să se desfășoare acțiunea respectivă pentru a conta în produsul final, și anume: îndeplinirea obiectivului, obiectiv în care este ancorată determinarea.

**Perseverența este abilitatea de a crea continuitate
și reziliență, prin acțiuni relevante,
către un obiectiv determinat**

Continuitatea este una dintre capacitățile oamenilor de a merge până la final, de a cauza o legătură între stagiile și etapele fiecărui proces, pentru fiecare acțiune care îi duce către destinație. Cea mai mare parte a oamenilor ia acțiune instinctiv, în acord cu ceea ce simt în momentul respectiv despre starea vremii, despre felul în care viața îi abordează. Însă persoanele care dezvoltă perseverență au capacitatea de a păstra imaginea mentală a acelui obiectiv atât de vie încât ei pot, în fiecare secundă, să-și dea seama cum anume afectează acțiunea imediat următoare procesul total, procesul general.

Una dintre trăsăturile care apare împreună cu perseverența, mai degrabă o parte a perseverenței, este reziliența: felul în care acei oameni pur și simplu nu se opresc, nu știu să dea înapoi și nici măcar în lateral. Pentru că, de cele mai multe ori, chiar și o mișcare în lateral presupune un nivel de abatere de la obiectivul final. De exemplu, dacă Pământul

ar fi cu 1.000 km mai aproape sau mai departe de Soare, să spunem, atunci temperatura pe Pământ ar fi potrivnică vieții: atmosfera Pământului fie ar îngheța, fie s-ar coace.

Cu alte cuvinte, aceste grade de finețe sunt foarte importante, iar la nivel de strategie faptul că oamenii sunt consistenți în a urma pașii necesari pentru a ajunge la destinație cauzează ca ei să-și îndeplinească obiectivele, gestionând întregul proces prin propria lor voință.

Acest lucru aduce un nivel ridicat de independență în viața unui om, dar în același timp și un nivel de satisfacție, nu numai odată cu atingerea rezultatului final, ci în fiecare clipă a acestui parcurs. A fi capabil să ai un sentiment de completitudine în fiecare moment și în fiecare pas până la o destinație este unul dintre cele mai plăcute sentimente pe care un om le poate trăi, pentru că alternativa ar fi ca un om să nu-și găsească liniștea până nu ajunge la destinație. Iar acest lucru înseamnă că omul respectiv este în acel proces doar pentru destinație, ceea ce răpește una dintre cele mai importante trăsături umane, și anume capacitatea de a ne bucura de viața de zi cu zi. Dacă toți am fi ancorați doar în determinare, fără a avea perseverență, am putea să ne bucurăm pentru o secundă, doar atunci când ajungem la final.

Însă, având perseverență, oamenii au capacitatea de a trăi satisfacția fiecărui moment, a fiecărei etape, a fiecărui proces, până la îndeplinirea obiectivului final. Perseverența este ceva extraordinar pentru oameni, pentru că le dă șansa

să aibă acces, în faza inițială, la prezență, la a se bucura de secunda respectivă.

Cum reușesc să rămână focusați în ceea ce își doresc și să fie perseverenți pe subiectul respectiv?

Având în vedere că perseverența se formează dintr-un excedent al salturilor de conștiință anterioare, respectiv curaj și determinare, felul în care oamenii reușesc să rămână focusați pe fiecare proces este prin faptul că ei poartă în interiorul lor o imagine foarte clară, foarte prezentă a obiectivului final. Iar acest obiectiv final este exploatat în toate detaliile care constituie îndeplinirea lui, toate acțiunile, toate etapele, toate momentele, toate pârghiile care duc la acea realizare, fiind foarte conectat cu propria sa inimă. Acest om are capacitatea de a observa în fiecare moment care este piesa de puzzle ce trebuie lipită jocului total în așa fel încât să se apropie tot mai mult de îndeplinire, de completitudine.

Acest focus apare pur și simplu prin faptul că omul respectiv se lasă condus de dorul său către întregirea cu obiectivul final (după cum menționam și în „Determinarea”) în timp ce poartă imaginea întregului și a fiecărei piese de puzzle necesare. Astfel, el poate determina succesiunea, strategia, intensitatea, timing-ul fiecărei etape, putând fi conectat, în fiecare moment, atât cu secunda prezentă, cât și cu felul în care acea secundă impactează munca lui totală, îndeplinirea totală a obiectivului.

Multe vise rămân nerealizate, oamenii se opresc la jumătate de drum din diverse motive

Cauzarea perseverenței este inițiată în momentul în care strângem excedent de determinare. Este necesar să zăbovim în curaj, să acționăm cu determinare către obiectivele finale și, făcând asta de suficient de multe ori, transformând aceste acțiuni în disciplină, se naște și perseverența. Perseverența apare ca urmare a unui om care a trecut deja prin etapele anterioare, iar acest lucru i-a dat luxul de a accesa niște instrumente mult mai avansate decât a avut până acum.

Perseverența traduce gânduri în acțiuni ce avansează realitatea către visuri

În momentul în care noi avem imaginea mentală a obiectivului pe care îl urmărim, vedem atât întregul, cât și toate detaliile care sunt necesar a fi îndeplinite. De exemplu, imaginează-ți că mergi la un service să faci mentenanța mașinii. Dacă descoperi că o piesă de schimb este necesară, îl observi pe mecanic că ia o schemă detaliată a mașinii unde sunt mii de piese, iar piesa care îți trebuie este identificată precis printr-un număr de ordine, printr-un număr de serie, poate chiar printr-un preț și un furnizor. În mod asemănător acestei situații din domeniul auto, și în domeniul spiritual, atunci când sunt conectați cu visele lor, oamenii au capacitatea de a vedea toate detaliile necesare să se întâmple pentru ca acel vis să devină realitate.

De exemplu, eu când alerg într-un maraton, îmi este clar că este necesar să fiu atent și la postură, și la hidratare, și la cantitatea de glicogen, zahăr, fructoză sau glucoză din sângele meu. Este necesar să fiu atent și la transpirație, și la tensiunea musculară, și la cantitatea de magneziu, și la cea de zinc. Este necesar să fiu atent și la animalele din jur, și la soarele care bate pe pielea mea ca să nu mă deshidratez și să nu fac insolație.

Cu alte cuvinte, înțelegând și fiind conectat cu obiectivul final de a trece linia de sosire, la finalul acelor 50 km, să spunem, eu sunt atent la toate detaliile care cauzează succesul și, mai mult, la ordine. Este necesar să trec prin aceste check-point-uri în așa fel încât să se realizeze obiectivul meu. Fiind conectat atât de puternic cu obiectivul final, omul are capacitatea de a vedea fiecare detaliu pe care este necesar să-l îndeplinească, în așa fel încât acel obiectiv să fie tangibil.

Felul în care simțim perseverența este prin chemarea de a acționa metodic și progresiv către ceea ce ne cheamă

Odată conectați cu obiectivul nostru, avem capacitatea de a etapiza fiecare fază a procesului, de a crea o structură în care înțelegem că, dacă vrem să construim o casă, de exemplu, este necesar să construim mai întâi temelia. Și totuși, înainte de temelie este necesar să săpăm groapa. Înainte de groapă este necesar să curățăm terenul, fie că

sunt plante, fie că este iarbă sau poate este o clădire veche care este necesar să fie dată la o parte.

Deci iată cum, la simplul gând de a construi o casă, când omul este foarte conectat cu viziunea sa și are saltul perseverenței, el poate vedea o puzderie de procese de până la acea viziune; și nu numai procesele, ci și felul în care este necesar ca ele să fie aranjate în timp, astfel încât să ajungă la succes. Cum ar fi dacă cineva ar ști procesele construcției unei case, însă ar începe cu a pune acoperișul când temelia nu a fost construită, sau când zidurile nu au fost plasate încă, sau când geamurile, tencuiala nu au existat. Așadar, pe lângă faptul că înțelegem procesele în general, avem în vedere și felul în care este necesar să se desfășoare cronologic, astfel încât existența aceluia obiectiv final să poată fi garantată.

Cu alte cuvinte, această structură pe care o abordează un perseverent cauzează un nivel de claritate foarte mare în legătură cu felul în care își dozează eforturile, în legătură cu răbdarea lui în toate aceste procese și, mai mult, în legătură cu înțelegerea părții din întreg care a fost realizată în fiecare moment. Practic, acest om vede procentual, în mintea lui, măsura în care s-a apropiat de obiectivul final.

Perseverența ne oferă ocazia să descoperim capacitatea de a avansa, indiferent de diferențele dintre harta din teren și cea din imaginație

Perseverența este saltul de conștiință în care omul poate compara în fiecare secundă ceea ce a dorit să construiască,

ceea ce reprezintă idealul lui, obiectivul final și ceea ce există în realitate cauzat în acest moment. Comparând cele două hărți în fiecare moment, el poate vedea diferențele, locurile în care este necesar să intervină. Totodată, acest om are capacitatea dată de perseverență de a vedea toate lucrurile care se abat de la realitatea pe care dorește să o genereze. În acest fel, el poate crea o reziliență, o capacitate de a străbate prin orice tipuri de obstacole, prin orice opreliști, prin orice adversități, astfel încât să facă harta minții sale să corespundă cu harta realității.

Voi lua din nou exemplul unui maraton. Cu alte cuvinte, dacă eu sunt ancorat în a trece linia de sosire, indiferent că plouă sau ninge, indiferent că mi s-au rupt adidașii, indiferent că sunt într-o fază în care îmi este sete sau chiar am cârcel la un picior, având puterea de a fi perseverent, eu voi cauza să ajung la destinație, indiferent de lucrurile care se aștern pe drumul dintre mine și ceea ce a mai rămas până la obiectiv. Această putere este dată de reziliență, de a fi de neoprit, de a trece prin orice fel de obstacole, indiferent de ce obstacole apar, în așa fel încât să ating ceea ce este de terminat.

Născută din excedent de curaj și determinare, perseverența este abilitatea de a renunța la obstacolele reale sau închipuite dintre momentul prezent și obiectiv

În momentul în care omul se ciocnește de obstacole, fie că sunt obstacole în gândirea lui sau obstacole în teren în viața reală (să spunem că am de săpat temelia casei și dau

de o piatră imensă care stă exact în calea acesteia), eu voi crea tot ce este necesar pentru ca acel obstacol, fie mental, fie real, să poată fi dat la o parte. Iar această capacitate, de a da la o parte toate obstacolele, se naște mai întâi prin renunțarea la atașamentul față de ideea că ele m-ar împiedica în mod final și decisiv. Această renunțare, această flexibilitate a minții venită din perseverență, îmi dă ocazia de a continua, atât la nivel de gândire, să-mi imaginez drumul cel mai scurt către destinație, cât și la nivel de acțiune, să iau acțiunile, să implementez procesele fizice reale către atingerea acelui obiectiv.

Cu alte cuvinte, obstacolele din drumul meu nu mai sunt finale atunci când sunt perseverent. Ele reprezintă pentru mine un nou punct de alegere, de a-l ocoli, a trece pe deasupra, pe dedesubt sau pur și simplu a trece prin el. Iar aceasta este puterea perseverenței.

Pentru că, de multe ori, apar tot felul de obstacole în drumul nostru, nu tot timpul este un drum simplu și direct

Cea mai mare parte din obstacole, în general undeva la 90% dintre ele, nu vin dintr-o lume care ne tratează cu ostilitate sau adversitate, ci vin din niște limitări în gândire. Sunt obstacole în felul în care noi abordăm viața și au legătură cu rezistența noastră la paradigmele care generează și guvernează zona de confort din care am plecat pe vremea curajului. Observând natura invizibilă a acestui lucru, observând că ele sunt conversații interioare, că ele sunt

din domeniul conversațional și nu din domeniul performanței, din domeniul real, de pe harta terenului, omul le poate depăși.

În primul rând, detașându-se de gândul că acea paradigmă este singura valabilă și acceptând că mai sunt și alte căi pentru a ajunge la destinație. Abia apoi omul implementează acțiunile pe care le-a ales, pe care le-a hotărât.

**A persevera este de fapt a selecta doar acțiuni ce
realiniază secundă de secundă realitatea
cu intenția declarată**

Având un GPS interior atât de precis, indiferent de străzile lăturalnice pe care se trezește sau este deviat, posesorul felului de a fi numit „perseverență” are capacitatea de a face ajustări fine în ceea ce privește traseul și acțiunile sale. În acest fel omul poate, în fiecare secundă a traseului său, să recalibreze, asemenea unui GPS, traseul până la destinație. De aceea, un om care este conectat atât de fin cu obiectivele sale, cu intuiția sa, cu inima sa, este imposibil de deturnat. El nu poate fi oprit, pentru că, în fiecare moment, oriunde s-ar afla, purtând în inima sa imaginea obiectivului său, fiind foarte atent și conectat cu acest obiectiv, el poate recalcula atât traiectoria până la destinație, cât și următoarea acțiune relevantă și necesară pentru a se reîntoarce la drum, pentru a se reîntoarce la intenție, pentru a obține ceea ce este și titlul acestui capitol: să fie loial firului de lumină ce reprezintă

intenția sa. În general acest fir de lumină, intenția, este drumul cel mai scurt dintre noi și obiectiv.

Intențiile sunt liniare. Ele nu merg pe ocolite niciodată. Intenția este singurul lucru care străbate prin orice material, orice textură și unește direct centrul în care noi creăm intenții: inima noastră cu obținerea obiectivului. Așadar, mai tot timpul, intențiile noastre vor trece prin lucruri care, în realitate, se interpun la nivel fizic între noi și obiectiv. În același timp, vor trece și prin paradigmele noastre, în special cele perimate, cele care nu-și mai au rostul și care ne împiedică din a vedea posibil acel vis.

Cu alte cuvinte, intențiile noastre vor cauza să creștem dacă le urmăm. Ele vor cauza să descoperim noi moduri de a trăi viața, noi moduri de a depăși inconvenientțele de pe traseu, ca să nu mai zic de noi moduri de a ne uita la ce înseamnă traseul, etapizarea, strategia și reziliența către ceea ce dorim să obținem. În momentul în care un om transformă în reflex perseverența, el are capacitatea de a gândi că orice este posibil, că orice poate fi atins, că orice este tangibil, iar aceasta este o trăsătură fenomenală la oameni.

Perseverum - a sta strict pe drum

În latină, „perseverum” înseamnă a fi atent la toate lucrurile care întrerup conexiunea noastră cu ceea ce dorim, cu ceea ce visăm, fie că este vorba de o imagine energetică mentală sau cu ceea ce dorim să atingem, fie că este vorba

de o destinație geografică sau un obiectiv care este necesar să fie realizat. Așadar chiar din definiția sa latinească, „perseverum”, perseverența adresează capacitatea unui om de a observa în avans, la timp, sau mai degrabă, în timp util, în timp real, tot ceea ce întrerupe atingerea și îndeplinirea intenției sale. Fiind perseverent, un om poate identifica detaliile care stau între el și obiectivul său și de aceea creează în avans strategii prin care să le depășească, prin care să le înțeleagă, prin care să le accepte sau prin care să construiască dincolo de acele opreliști.

Această capacitate a omului de vedea locurile în care este întrerupt din a intenționa îi oferă tocmai caracterul de oțel, de neoprit, de a fi imposibil de deturnat din drumul său. Pentru că el se focusează pe locurile în care este întreruptă continuitatea din relația sa cu obiectivele sale și, focusându-se pe acele locuri în care el este întrerupt din continuitate, el practic construiește poduri peste orice obstacol care stă între el și ceea ce îi îndeplinește visul.

Energia perseverenței iubește drumul, nu destinația, așa cum era în cazul determinării

Dacă la determinare oamenii sunt conectați cu obiectivul final de terminat, capacitatea de a încheia, de a finaliza, de a aduce circularitate completitudinii intenției, perseverența acționează diferit. Perseverența se preocupă de felul în care ajungi acolo, de fiecare secundă, fiecare proces, fiecare acțiune, fiecare strategie, de stările în acele momente, cât și

de puterea de a le lega una de cealaltă în așa fel încât realizarea finală să se întâmple.

Totodată, această perseverență se ocupă și de cronologia acestor fapte, pentru că, dacă avem un proces în care acțiunile sunt săvârșite într-o ordine care nu corespunde realității. De exemplu, dacă punem maia în aluat după ce am pus pâinea la cuptor, atunci nu va mai face o diferență și nu va mai crește. Este mult prea târziu. Această maia, această drojdie, se pune exact la momentul mixării aluatului pentru ca aluatul să poată crește. Apoi avem răbdare cu creșutul, abia după îl ungem cu pana, cu gălbenuș și îl aruncăm în cuptor. Dacă inversăm aceste etape, chiar dacă etapele au fost corecte, doar ordinea a fost mixată, atunci nu se va întâmpla ceea ce dorim.

Cu alte cuvinte, perseverența se preocupă de ordinea corectă a proceselor corecte, fiecare cu acțiunea și relevanța corectă, și de aceea se numește strategie. Este un lucru fenomenal, pentru că el poate să apară doar la un om care este atât de conectat cu ceea ce îi cauzează dorul de obiectul care îl cheamă, încât nu mai este interesat doar de a-l finaliza, ci este interesat de stilul de viață de până acolo, de pașii pe care îi înfăptuiește ca să ajungă la acea destinație.

Iar asta arată preocuparea omului față de calitatea vieții sale mai degrabă decât de finalitatea vieții sale. Acest salt a apărut pentru prima dată la unii oameni care erau în preistorie, oameni care erau foarte interesați de felul în care o să moară și se pregăteau întruna pentru a muri. În momentul în care a apărut acest schimb s-a trecut de la

stoicism către capacitatea omului de a fi preocupat de experiența lui imediată, de a se preocupa de stilul de viață pe care îl îmbrățișează pe durata vieții sale. Iar acest lucru a cauzat omului să guste viața, să ajungă la savoare, la pasiune și să se bucure de felul în care viața se desfășoară mai degrabă decât unde ajunge și ce se întâmplă cu el.

Curajul și determinarea sunt parteneri. Perseverența este iubirea dintre ei

Dacă relația dintre curaj și determinare ne indică cele două capete ale intenției, atunci perseverența reprezintă felul în care noi tratăm această intenție pe de-a întregul. În momentul în care noi ne iubim intențiile, începem să dorim să nu mai trecem prin ele cu viteză să finalizăm, să ajungem la capătul celălalt al vieții, al intenției, al procesului și începem să ne bucurăm de fiecare etapă. Cu alte cuvinte, perseverența este pentru determinare și curaj așa cum este untul dintr-un sandwich: este acea umplutură fără de care am avea doar două felii de pâine.

Să fii perseverent este bucuria din interiorul intențiilor noastre, este dulceața vieții pentru că îți dă capacitatea de a observa conținutul vieții, mai degrabă decât să țintești către rezultate și obiective. Una dintre paradigmele cele mai importante care au împiedicat perseverența din a apărea este felul în care oamenii au fost educați multă vreme că este necesar „să faci pentru a avea” și apoi „se vor simți”. Perseverența dă omului capacitatea de a pune ordine în

ciclul universal de creație: „mă simt”, perseverez pe acel drum făcând anumite acțiuni și, prin urmare, am rezultatele pe care le-am ținut și îmi îndeplinesc cu determinare obiectivele. Acest salt a făcut ca viața să merite trăită.

Capitolul 2. A fi centrat, un dar nelimitat

A fi centrat reprezintă abilitatea unui om de a merge pe firul subțire al intenției sale, de a înainta în așa fel încât nicio acțiune la stânga sau la dreapta nu îl fură în peisaj, ci îi dă capacitatea permanentă de a-și ajusta cursul, înțelegând că este conectat cu obiectivul său printr-un GPS, prin busola determinării mai exact.

În momentul în care omul este perseverent, el are capacitatea de a observa cu finețe momentele în care el se abate de la propria intenție. Pentru ca are un simț fin pentru completitudine și, dorindu-și completitudinea, dorindu-și să închidă intențiile, el poate observa lucrurile care îi cauzează derivă, îi cauzează să iasă în peisaj, să se abată de la ceea ce a reprezentat intenția sa.

Omul descoperă sentimentul de împlinire trăit atunci când convertește intenții în acțiuni

În momentul în care o persoană învață să traducă limbajul inimii în limbajul corpului, el poate să înfăptuiască orice pentru că înțelege că imaginea unui corp frumos presupune acțiunea de a mânca corect, de a merge la sală, de a dormi o cantitate de timp necesară, de a cauza o hidratare corectă, de a se vitaminiza corect. În momentul în care un om are această abilitate de a traduce obiectivele

sale în acțiunile care este necesar să fie luate până acolo, acel om practic reușește să îndeplinească obiectivele și munca vieții sale cu claritate, cu abnegație, cu hărnicie.

Capacitatea unui om de a face această traducere, de a traduce lucrurile imaginare în acțiunile ce este necesar să fie luate și nu numai acțiunile, ci și ordinea, timing-ul, strategia din spatele acestei proceduri, îl face pe acel om să fie perseverent.

Perseverența stimulează omul nu numai la a dori să finalizeze, ci și la a dori să fie implicat în fiecare etapă a vieții sale. În momentul în care face asta, când omul aduce perseverența în această etapă a vieții sale, el poate să se bucure, să fie împlinit, chiar dacă nu a ajuns încă la destinație. Cu alte cuvinte, dacă la determinare sistemul biochimic al corpului uman secretă endorfine doar la finalizare și omul trebuia să spere întruna la bucuria finalului, în cazul perseverenței, această secreție de endorfine apare din bucuria încheierii fiecărei etape până la procesul respectiv.

Cu alte cuvinte, omul are capacitatea de a fi bucuros, de a secreta endorfine și serotonină în fiecare etapă. În plus, aceste etapizări cauzează omului să poată să aibă o imagine foarte precisă în legătură cu măsura în care obiectivul său se îndreaptă către realizare, să poată vedea progres. Iar unele dintre nevoile cele mai mari ale unui om pentru a avea speranță și optimism (care vor fi tratate în volumele viitoare) sunt acelea de a simți că a progresat, de a vedea că ceva s-a schimbat, de a observa că prin perseverența lui a avut impact în realitatea pe care a cauzat-o. Progresul este un

feedback extraordinar de la realitatea noastră și acest feedback ne spune „Ești pe drumul corect, continuă!”. Iar perseverența ne dă exact asta.

Ieșirea curajoasă din zona de confort, determinată de propriile obiective, își găsește încrederea urmând cu acuratețe linia dreaptă până la obiectiv, prin acțiuni

În Banda Muncii, se adaugă un nou instrument. Până acum am avut Curajul care ne-a scos din zona de confort și am îndrăznit către lucruri noi, către necunoscut, către abordarea unui teritoriu în care nu cunoaștem regulile. După acest curaj de a ieși în față, de a ieși din ceea ce știm deja, s-a adăugat Determinarea: puterea de a vedea capătul celălalt de pod, de a ținti către îndeplinirea aceluia obiectiv. Perseverența reprezintă, de fapt, felul în care omul umple acest spațiu liber cu acțiunile ce contează, în ordinea care contează, durata, intensitatea și vibrația la care contează, în așa fel încât toate acestea să se îndeplinească. Având în vedere că acum omul este posesor al celor trei feluri de a fi, el începe să genereze performanță.

Și când spun performanță, mă refer la performanță în a aborda cu eficiență viața personală și felul în care își îndeplinește obiectivele. În același timp, mă refer la performanță în raport cu oamenii care îl observă, cu comunitățile din care face parte, pentru că un om care este văzut performând, un om de acțiune, stimulează pe ceilalți oameni să se alăture. Cu alte cuvinte, devine un om

inspirațional. Capacitatea aceasta de a fi și curajos și determinat și perseverent indică un om care a trecut prin destul de multe repetiții încât să le transforme în reflex pe toate trei.

Un om care are în reflex cele trei trăsături: curaj, determinare, perseverență, este un om care creează vârfuri de performanță, care creează salturi calitative, care creează o competitivitate sănătoasă, dar mai mult, creează în oamenii râvna, dorința de a ajunge și ei acolo, de a se alătura, de a livra același tip de performanță, același tip de rezultate, chiar dacă domeniul de acțiune ar fi ales diferit.

Vezi un om alergând cu viteză sau antrenându-se consistent, dorești și tu să scrii cărți în mod consistent. Vezi o persoană respectându-și prietenii, business-ul, clienții, dorești și tu să dobândești acel respect, poate în relația cu corpul propriu. Deci, nu este neapărat să coincidă domeniul de activitate în care se aplică perseverența, ci oamenii sunt magnetizați de acea trăsătură și doresc să aplice și ei în orice domenii ar fi de interes în propria lor viață.

Perseverența este puterea de a identifica abaterea de la drum și acțiunea ce cauzează revenirea

În momentul în care noi suntem pe o potecă, spre un obiectiv care reprezintă interesul nostru, primul lucru care ne spune că ne abatem de la această potecă este pierderea simțului direcției. Nu ne mai putem conecta cu viitorul înspre care am ținut, cu vârful spre care noi lucrăm. În momentul în

care un om se abate, un simț fin al persoanei care are perseverența activă ca fel de a fi, ca salt de conștiință îi spune că ceva nu este în regulă, îi spune că s-a abătut, că intenția lui nu este completă, că ceva pe undeva este necesar să fie ajustat.

Perseverența oferă unui om tocmai această capacitate: a descoperi că nu mai este pe poteca potrivită, ci a luat-o într-o direcție diferită și este necesar să revină. Această revenire este dată de felul în care inima sa se regăsește, fiind centrată de sentimentul de completitudine în raport cu acea etapă, acel moment în timp și acel moment în cadrul proceselor care este necesar să fie implementate pentru a ajunge la destinația dorită.

**Dovada cea mai clară că lumea este o visare continuă
stă în pașii pe drumul așternut între inima din piept și
destinația din realitate**

Pentru ca un om să poată confirma că el a văzut în mintea sa toți pașii necesari pentru îndeplinirea unui obiectiv este necesar să îl vedem aplicând acest lucru practic. În momentul în care nouă ne este clar ce este necesar să se întâmple pentru ca realitatea pe care am visat-o să devină și realitate fizică, palpabilă, măsurabilă, observabilă este necesar ca noi să implementăm la nivel fizic fiecare etapă, să legăm etapele una de alta, să le facem la momentul potrivit, să persistăm în a le face, fără întreruperi, să aducem reziliență în fața oricăror obstacole care ne întrerup, fie la

nivel de gândire, prin limitări de credințe, bias-uri, paradigme, fie la nivel de realitate, prin existența unor ziduri la propriu sau existența unor pași necesari să fie abordați.

Așadar, cea mai relevantă dovadă a faptului că omul își visează mai întâi obiectivele este faptul că, în realitate, el parcurge etape pe care nu ar fi avut de unde să le știe decât dacă ar fi văzut în interiorul său că așa se ajunge acolo. Acesta este un lucru spectaculos pentru salturile de conștiință ce vor urma, cele de viziune, de creativitate, cele de unificare sau de creație a unor noi comunități și egregori, și anume faptul că mai întâi vedem în imaginea minții, iar apoi implementăm în realitate.

Un exemplu foarte bun este Edison. În momentul în care a creat becurile, el a avut peste 10.000 de tentative de a face un bec să funcționeze. Din momentul în care a inventat becul și până în momentul în care becul a funcționat, el a cauzat, prin 10.000 de teste, ca imaginea din mintea sa să apară cu fidelitate și loialitate într-un bec care a funcționat odată ce a fost conectat la curent electric. 10.000 de încercări. Aceste 10.000 de încercări nu au făcut decât să indice fiecare abatere de la viziunea sa și să-l aducă într-un loc în care a nimerit exact pe făgașul care a cauzat minunile de care noi acum ne bucurăm, poate uitând de recunoștința sau efortul care a fost depus pentru această simplă invenție numită bec.

**Să înțeleg că indiferent de ce ar încerca să ne oprească,
acela ar fi drumul către succes**

Perseverența nu cunoaște ziduri. Perseverența trece prin ziduri pe dedesubt, pe deasupra, inventează aripi sau sapă pe sub acel zid, se duce în stânga sau în dreapta.

**Sunt oameni care spun „Nu a fost pentru mine. Am crezut
că acesta este drumul, dar nu.” De fapt, acela este
momentul în care noi singuri ne oprim**

Acel lucru se numește resemnare și nu face obiectul vreunei cărți din cele pe care le scriu. Resemnarea este opusul perseverenței. Înseamnă a te opri la obstacolele care sunt între tine și visul tău și denotă că omul este deconectat de la inima sa, între inimă și obiectiv nu se realizează o comunicare sănătoasă circulară, iar omul respectiv poate fi oprit de condiții externe.

În schimb, atunci când avem onoarea de a descoperi un om care conține saltul de perseverență, vedem că acel om nu poate fi oprit din nimic din ceea ce își propune. El nu va fi oprit.

Nimic nu-l va stăpâni, nimic nu-l va putea deturna pentru că el este construit să aibă o relație foarte intimă cu propriile lui obiective, le vede parte din el și, mai mult, aplică determinare, adică se lasă chemat și amplifică dorul pe care el îl trăiește față de acel obiectiv încât acea chemare face ca

toate obstacolele dintre el și obiectivul său să fie practic zdrobite, incinerate, arse și date la o parte.

**Firul de lumină care ne leagă de obiectivele intenționate,
voluntar sau involuntar, reprezintă atât garanția
realizării, cât și traseul de urmat**

Faptul că noi auzim acea chemare arată că trăim într-un univers non-ostil, într-un univers care nu cunoaște sarcasm, într-un univers care ne estimează cu o mare luciditate abilitățile și nu ne dă provocări ce ne-ar depăși nivelul de conștiință la care suntem, iar acesta este unul dintre lucrurile superbe în legătură cu acest univers în care trăim: îi dă omului șansa de a înțelege că, dacă el este conectat prin intenția sa cu obiectivul pe care l-a creat, atunci există o cale.

Sunt lucruri de care oamenii încearcă să se conecteze și nu reușesc, pentru că acele lucruri fie sunt imposibile pentru specia umană, fie nu pot fi realizate la nivelul nostru de cunoaștere, chiar acum. Însă, în momentul în care omul se simte conectat cu obiectivul său înseamnă că drumul, procesele, etapele, acțiunile dintre 0% și 100% îndeplinire obiectiv sunt prezente, sunt la dispoziție și pot fi aplicate.

Atunci când visul nostru ne cheamă înseamnă că există o cale, fără niciun dubiu. Altfel nu s-ar auzi chemarea. Nu ne-am auzi visele și nu s-ar lega dorul în sufletul nostru. Cu alte cuvinte, determinarea n-ar fi posibilă.

După cum am învățat din volumele anterioare, determinarea este posibilă doar pentru că omul a avut

curajul să iasă la gard, să iasă din ogradă, din zona de confort și, stând în curaj, să admire necunoscutul, întunecimea, beznă, locurile în care nu mai sunt valabile regulile jocului, să aștepte să fie chemat de următorul său nivel. Deci nici curajul n-ar fi posibil. În cazul acesta noi vorbim despre o lume întreagă care se află sub nivelul 200. Acolo locuiesc energiile joase: resemnare, imposibilitate, suferință, incapacitate, neputință, lucruri pe care nu le voi lua în calcul în niciunul dintre volumele pe care le vom scrie.

Sunetul drumului urmat este muzică pentru inima unui om

În momentul în care suntem în intenția noastră, inima ne cântă. Când suntem pe un drum care urmează cu loialitate firul intenției, inima zumzăie, are o stare de cântare, o stare de bucurie. Ea emite un sunet fără sonor, nu de tipul muzicii, ci vibrează într-un mod în care suntem, ne regăsim, ne place, ne împlinește și dorim să facem pașii următori. Acest sunet al inimii este inconfundabil și este exact ce acordează acțiunile noastre în raport cu obiectivul respectiv. De exemplu, noi știm ce este bine cu adevărat pentru sănătatea noastră, pentru prietenii noastre, pentru viața noastră, pentru iubirile pe care le trăim. Noi știm ce ne trebuie cu adevărat și, urmărind exact acel lucru care ne cheamă, putem simți că inima vibrează pe o temă inconfundabilă. Inima ne anunță: *„Ești bine unde ești! Faci bine ce faci! Ești pe drumul corect! Continuă!”* Acel lucru inconfundabil, acea stare de împlinire a

inimii cauzează ca noi să avem permanent un indicator că suntem pe drumul corect, către ceea ce avem de terminat.

Conectat la inimă, omul știe precis acțiunea următoare către ceea ce visează

În momentul în care noi stăm în acest zumzet, când inima noastră este activă și, prin vibrația ei, ne cheamă către obiectiv, deodată devine evidentă și acțiunea necesară pentru a face următorul pas spre apropiere.

Să nu uităm că determinarea are drept scop amplificarea dorului pe care noi îl simțim în sufletul nostru în așa fel încât să ne lăsăm chemați către un obiectiv care face parte din corpul nostru spiritual. Perseverența vine cu claritate maximă atunci când există această conectare în legătură cu ceea ce este necesar pentru următoarea acțiune astfel încât să ne apropiem de obiectiv.

De exemplu, eu mi-am planificat să scriu 200 de cărți cuprinse între nivelul 200 - Curaj și 1000 - Avatar și am creat planul mental. Știu exact: cartea anterioară a fost „*Determinarea*”, cartea următoare este „*Inițiativa*”, cartea la care suntem chiar acum este „*Perseverența*”. Văd în fiecare secundă fiecare pagină, fiecare obiectiv, fiecare citat, văd fiecare titlu, văd și momentele în care le voi scrie. De ce? Sunt conectat cu un obiectiv care mă cheamă ca fiind obiectivul vieții mele. Și sunt extrem de clar pe această temă și știu exact care este tema următoare, iar tema următoare este exact lucrul următor pe care urmează să-l citești pentru că

eu l-am pus acolo. Cum? Din perseverență, înțelegând exact acțiunea următoare, exact setul de propoziții care urmează în această carte și pe care cititorul urmează să le citească în așa fel încât să creeze o relație de cauzalitate cu perseverența din spațiului lui, din aura lui.

Perseverența este manualul de instrucțiuni pentru a muta obiective din invizibil în vizibil

Un asemenea manual a fost de foarte multă vreme dorit de oameni. De multe ori am căutat ca acest manual să fie în scris. Însă inima nu are nevoie să scrie. Mintea are nevoie să scrie pentru a nu uita. Pentru a sistematiza. Pentru a conspecta trecutul.

În schimb, inima, odată ce este conectată cu ceea ce noi dorim, creează o relație organică imposibil de alterat, imposibil de confundat. Prin urmare, manualul de utilizare al acestei transformări a imaginației în acțiuni reale se află scris tocmai pe firul relației dintre inima noastră și ceea ce avem de îndeplinit.

De exemplu, cine o învață pe mamă să-și iubească copilul odată ce a născut? Cine anume o învață că așa arată nașterea, că așa arată iubirea? Cine îi spune că este necesară o astfel de relație și o astfel de conexiune? Manual este în interior. Când ți-ai pus inima pe ceva, acel ceva s-a schimbat pentru totdeauna. Relația dintre inima ta și ceea ce ai atins cu inima, copilul să spunem, este inconfundabilă. Vei

ști instant ce este de făcut în fiecare secundă pentru a putea cauza acel lucru să se întâmple, să fie determinat.

Precizia perseverenței este totală, ea fiind o conexiune de tip cuantic digital

În momentul în care înțelegem că natura intenției este una energetică, la fel ca toate lucrurile ce reprezintă energie, cum ar fi gravitația, inerția, forța de frecare. În momentul în care înțelegem că, la nivel cuantic, intenția care ne leagă pe noi de lucrurile pe care vrem să le generăm se manifestă fizic printr-un flux de energie existent de aici și până la acel obiectiv, atunci începem să știm clar că aceste tipuri de interacțiuni dintre noi și ceea ce visăm sunt reale, palpabile, măsurabile. Ele sunt detectabile cu instrumente inventate în ziua de azi, la fel cum domeniul medical folosește instrumente non-invazive pentru a explora interiorul unui corp. Aflăm structura organelor interne ale unei persoane mergând pur și simplu la RMN, la scanare CT sau la ecografie, fără a penetra epiderma și a intra în corpul omului. La fel este și în cazul energiei: există diferite aparate care cauzează tocmai acest tip de explorare și este vorba de aparatul Kirlian, aparatul Korotkov și alte dispozitive care pot vedea în câmpul cuantic al omului. Intenția omului este un fir de lumină care poate fi detectat cu diferite tipuri de tehnologii sau chiar prin abilități umane care au capacitatea de a vedea dincolo de spectrul fizic, de a vedea cu ochii spiritului.

**„Perseverum” - acest salt de conștiință valoros te anunță
atunci când te-ai separat lateral de propria intenție și
oferă încredere și putere atunci
când ai revenit pe drumul tău**

Un om care s-a abătut de la intenția sa simte cel mai des un sentiment de separare față de ceea ce își dorește cu adevărat, simte un sentiment de singurătate, poate chiar de neîmplinire.

Faptul că perseverența vine cu acest tip de putere face ca noi niciodată să nu ne putem rătăci de la drumurile noastre, de ceea ce dorim și visăm cu adevărat. Așadar, de fiecare dată când omul simte că s-a separat de lucrul care i-a captat intenția, de drumul pe care dorește să-l finalizeze, să-l determine, să-l cauzeze către completitudine, în momentul în care omul se surprinde fiind absent, el instantaneu știe ce are de făcut ca să revină la potecă. Știe exact care este acțiunea următoare care reajustează cursul în așa fel încât inima să revină la vibrația specifică expresiei *„Sunt pe drumul meu, știu ce fac și mă regăsesc”*.

În fiecare om este bine înscrisă în inimă capacitatea de a regăsi drumul. Acest lucru nu poate fi sub nicio formă dat la o parte, dezactivat. Ba chiar din contră, odată prezent prin perseverență, această voce este alături de noi o viață întreagă, suntem imposibil de rătăcit.

Firele de intenție coincid doar atunci când universul comunică cu sine însuși

Multă vreme s-a crezut că oamenii pot crea împreună aceleași lucruri. Dar pentru ca un om să poată crea instant în același timp cu alt om altceva este necesar ca inima să fie una, este necesar ca intenția să fie una și este necesar ca determinarea să fie același obiectiv. Singurul moment în care cele 3 coincid - inima este unificată, intenția este unificată și obiectivele sunt unificate - este în comunicarea universului cu sine însuși, când entitatea este una și aceeași și abordează inima din mai multe perspective.

Cu alte cuvinte, eu personal cred că la acest nivel de înțelegere nu există creații instantanee. Oamenii nu pot crea în același timp. Există doar co-creator. Co-creator înseamnă că cineva are inițiativa și celălalt vine cu resurse energetice. Eu cred că oamenii nu pot crea în același timp lucruri identice, ci doar faptul că ei pot susține un creator în crearea unei construcții sau a unui obiectiv.

Astfel, avem susținător și inițiator. Iar dacă ne uităm la companii, la marile invenții, la marile inițiative din istorie, observăm că întotdeauna este o persoană care a avut perseverența de a intra pe drum și, pe parcurs, i s-au alăturat susținători care, la nivel energetic, au susținut spațiul, l-au încurajat, l-au motivat. Ei au livrat resursele energetice, financiare, spirituale, emoționale de care el a avut nevoie ca să avanseze.

Niciodată nu am auzit de oameni care au creat instantaneu, în acest timp, un obiectiv: să vorbească, să noteze, să acționeze în același timp. Acest lucru este posibil doar dacă cele trei detalii coincid: inima, intenția și finalitatea. Iar asta vom clarifica exact în ingredientul următorul.

Doi sau mai mulți oameni pot avea aceeași intenție doar când inima, drumul și destinația sunt unite

Acest lucru se întâlnește în energiile foarte înalte, în locurile în care omul a luat salturi de conștiință de universalitate, de impecabilitate. Este vorba de oamenii de peste nivelul 600-700, care se pot identifica cu semenii lor atât de profund și într-un mod atât de non-egoist, altruist și detașat, încât acceptă instantaneu creația respectivă fără urmă de rezistență, acceptă instantaneu intenția persoanei care a creat, fără nicio urmă de abatere și acceptă obiectivul respectiv ca fiind relevant pentru acea persoană, iar atunci se alătură pur și simplu din altruism și iubire. Doar peste aceste niveluri există această formă de unificare, când două inimi sunt perfect unite, când există zero judecată, când nivelul de contopire a spațiilor celor două persoane, a spațiilor din care răsare creativitatea, de fapt, se identifică cu un singur spațiu. Și, deși pare contradictoriu față de paragraful anterior, acest lucru va fi discutat la nivelul iubirii, la nivelul 500.

Capitolul 3. Valsând între lumi

Pentru a putea întreține perseverența, omul este necesar să cauzeze o permanentă comparație și sincronizare între cele două imagini: cea din realitatea fizică, pe care dorește să o clădească, să o construiască prin obiective reale, tangibile, cele care sunt de îndeplinit și imaginea mentală, cea pe care a creat-o la nivel energetic, la nivel spiritual. Acest vals între cele două lumi îi permite omului să poată determina cu o viteză extraordinară unde este necesar de ajustat realitatea fizică astfel încât să corespundă cel mai mult cu realitatea spirituală pe care a creat-o.

Această perseverență îi dă omului un lux de amănunte în legătură cu ceea ce înseamnă pentru el ca acea operă să fie finalizată, desăvârșită, să atingă perfecțiunea în felul în care și-a închipuit-o, iar când spun perfecțiune nu mă refer în sensul de a nu avea defecte sau forme de unicitate, ci în sensul de a fi fidelă imaginii pe care a creat-o la nivel spiritual, să se identifice cu exact ceea ce și-a dorit. Așadar, acest vals adus ca salt de conștiință de către perseverență permite omului să facă ajustări rapide în realitatea fizică. De ce? Pentru că are un manual de utilizare, are un manual de instrucțiuni, are planul arhitectural al visului său și permanent se poate inspira de acolo jonglând între cele două.

De aceea, perseverența vine la pachet cu capacitatea omului de a se muta între minte și inimă, de a trece din

identitate în ființă și înapoi. Iar această abilitate îi cauzează puterea de a merge la salturile de conștiință următoare, cum ar fi adaptabilitatea, inițiativa de a spune lucrurilor pe nume, așa cum sunt în interiorul lui. Perseverența este la temelia multora dintre salturile avansate pentru că arată că omul a înțeles că identitatea este ceea ce cauzează efortul depus în banda muncii, iar inima este arhitectul, designerul acestor munci.

Și atunci omul poate, cu ușurință, să-și exploreze ambele naturi ale sale. Din exterior, când vezi pe cineva interiorizându-se, apoi construind, apoi revenind la planul lui și apoi iar construind, poți spune cu ușurință că este un om conectat la inima sa. Este ceva frumos să vezi un om în perseverență, pentru că el dă semne de conectare atât cu natura sa divină, cât și cu cea pământească.

Oamenii află în fiecare acțiune răspunsul la întrebarea *„Ce fac acum pe drumul meu?”*

În momentul în care te raportezi la un plan, la o arhitectură a visului tău, permanent te poți inspira din plan, uitându-te unde ai ajuns, ce ai făcut până acum, cât ai avansat, iar apoi să te întrebi care este acțiunea următoare care te apropie de obiectivul tău. Care este obstacolul pe care este necesar să-l depășesc, care este cantitatea de timp pe care este necesar să o aloc acestui pas? Care este proporția din total pe care eu am îndeplinit-o până la acest moment și, prin urmare, cât de atent, cât de strategic, cât de

răbdător, cât de econom este necesar să fii cu resursele în așa fel încât totul să poată fi realizabil? Faptul că un om este arhitectul propriilor sale vise și că acel om le și implementează dă această sincronizare perfectă.

Când ești și arhitectul și constructorul apare un soi de bucurie în a-ți pune planurile în realitate, a le face să se întâmple. În momentul în care arhitectul nu este și implementatorul, constructorul, acolo există un soi de amânare, de separare, în sensul în care trebuie să mergi să întrebi, să afli și apoi să execuți. Atunci când tu ești și arhitectul și constructorul, unitatea este totală. Inima conversează instant cu mintea, mintea transmite instrucțiuni către corp, corpul execută ceea ce este de executat și obiectivul respectiv progresaază către îndeplinire totală.

**Aliniamentul acțiunilor cu intenția este vital.
Un centimetru mai la stânga sau mai la dreapta intenției
cauzează o diferență de kilometri la destinație**

Voi da exemplul unui joc de golf, cred că este cel mai bun exemplu. În momentul în care suntem pe un teren de golf și dorim să țintim către gaura respectivă, pe care vrem să o nimerim cu mingea, o mică eroare de 2 cm sau 1 mm, mai la stânga sau mai la dreapta, la o distanță de 100 m până la gaură, înseamnă o deviere de 5-6 m - deja am ratat cu mult ținta.

Capacitatea unui om care stă în puterea de a cupla la perseverență este de a înțelege precis pe ce direcție să

lanseze acțiunea, în așa fel încât să atingă exact obiectivul respectiv. Și chiar dacă are mici erori, ele pot fi ajustate pe traseu. În momentul în care noi înțelegem acest exemplu din golf, realizăm ce impact are acțiunea care azi a fost puțin deturnată în 5 sau 10 pași mai târziu.

Dacă azi cauzăm o mică schimbare în dietă, iar acea dietă în timp cauzează o mică dependență, dependența la rândul ei cauzează un mic dezechilibru la nivel chimic și acel dezechilibru la nivel chimic cauzează o anumită carență în sistemul nervos sau osos, putem vedea cum, în ani, ceea ce noi am făcut azi și a părut total nesemnificativ, la distanță de timp și spațiu, în 2 - 3 - 5 - 10 ani sau la o distanță de km, acel lucru are un impact extraordinar.

Prin urmare, marele beneficiu de a fi și arhitectul și implementatorul este că poți ajusta, în timp real, toate aceste lucruri, înțelegând exact felul în care ceea ce faci chiar acum afectează obiectivul tău. Eu știu și înțeleg exact cum afectează fiecare cuvânt experiența cititorului. Știu exact felul în care domeniul numit perseverență afectează atât cartea pe care o scriu azi, cât și următorul volum intitulat „*Inițiativa*”. De ce? Pentru că sunt creator și implementator. De aceea, este foarte important să luăm în calcul că micile deviații de azi sunt marile rateuri de mâine.

La fel și cu succesele. Dacă azi luăm o secundă în plus pentru a ne alinia perfect cu intenția pe care dorim să o îndeplinim și cu obiectivul nostru, dacă luăm doar zece secunde în plus să ne interiorizăm și să vedem în planul spiritual, la nivel energetic ce este necesar să se întâmple

pentru a cauza acel impact, acele secunde de aliniament ne scutesc de ajustări masive mult mai târziu pe traseul visurilor noastre.

De aceea, este important să fim conectați cu intuiția noastră, pentru că toate acțiunile care sunt irelevante, sau poate chiar ne deturnează pe acel traseu, vor fi adresate, aplanate din start. Iar acest lucru va face viața mult mai curgătoare, mai lină, mai ușoară mai târziu.

**Acțiunile cauzale denotă prezența perseverenței,
backtracking-ul fiind modul de acțiune
cel mai eficient**

În momentul în care noi știm ce vrem să îndeplinim la destinație, putem explora înapoi în timp către momentul prezent, pas cu pas, să vedem ce este necesar să se întâmple.

Un exemplu: să spunem că deschid o companie și acea companie are inaugurarea programată pe 01.12.2024. Automat, ne putem întreba: *„Ce este necesar să se întâmple exact înainte de a deschide ușile pentru clienți?”* Iar acolo te poți gândi: este necesar să fie totul decorat, este necesar să fie pregătită casa de marcat, prețurile, muzica, să lucească podeaua, este necesar să fie angajați și antrenați vânzătorii și să fie acolo așteptând să servească clienții. Acesta este backtracking-ul.

Ne putem întreba și mai devreme: *„Dar cu o lună mai devreme, ce este necesar să se întâmple în așa fel încât deschiderea ușilor să fie posibilă?”* Este necesar să am un

contract de închiriere pentru sediu. Este necesar să fie instalate rafturile, să fie adusă marfa. Este necesar să fie create procedurile de vânzare. Este necesar să fie instalate reclame luminoase. Tot pe baza backtracking-ului, prin perseverență, putem să ne apropiem și mai tare și să ne întrebăm: „*Ce este necesar să fac acum, că am avut această idee de afacere?*” Acolo apare, în mod inevitabil, lista de procese care este nevoie să se întâmple: este necesar să deschid compania, să rezerv un domeniu pentru site, să construiesc site-ul. Este necesar să obțin autorizațiile. Să încep să caut un loc în care să-mi găzduiesc afacerea, să explorez sedii sau puncte de lucru.

Deci, iată cum metoda backtracking-ului permite, pornind de la obiectivul final, să mă deplasez înapoi în timp către momentul de azi când am creat obiectivul și să construiesc pentru fiecare acțiune: cât durează și cum este necesar să se întâmple pentru ca obiectivul să se întâmple atunci când am ales, în forma în care am ales și cu rezultatele pe care le doresc. Deci, backtracking-ul, capacitatea de a vedea etapele anterioare, ne dă puterea de a înțelege fazele intermediare, intervalul de timp, procesele necesare, acțiunile, resursele de care avem nevoie. Toate aceste procese pot fi programate și estimate în felul acesta, înțelegând chiar investiția inițială de la care este necesar să pornim în afacere în așa fel încât să se întâmple. „*Cu câți bani este necesar să plec la drum? De câți oameni am nevoie? Care este genul de furnizori pe care este necesar să îi caut?*” Iată că nici n-am început afacerea, nici n-am creat-o și eu

deja acum știu, cu ochii pe acel viitor, că este necesar să stabilesc aceste detalii pentru a porni la drum cu perseverență.

Saltul de perseverență este ceva masiv: îi dă omului capacitatea de a fi strategic, chibzuit, răbdător, econom, de a lua acțiuni relevante și de a fi selectiv în legătură cu tot ce înseamnă pașii către acea destinație.

De la visul devenit realitate, către acțiunea concretă a zilei de azi

Pornind de la acest lucru numit backtracking, pe diferite intervale de timp, perioade mai lungi sau mai mari, noi putem stabili trimestrial care este necesar să fie progresul, dar putem să vedem și la nivel de oră.

De exemplu, sunt multe companii care se ocupă de vânzări și sunt la un nivel destul de ridicat de performanță. Ele nu verifică vânzările la finalul lunii, când deja este prea târziu pentru ajustările necesare. Aceste companii iau și explorează acea cifră de afaceri din perspectiva a ceea ce este necesar să se întâmple în fiecare oră a programului cu publicul, în așa fel încât obiectivul respectiv să poată fi atins. Practic, eu mă pot uita, în fiecare oră, în raportul de vânzări și să observ că astăzi ar trebui să fiu mult mai intențional în relația cu clienții pentru a putea cauza obiectivul întregii luni să se întâmple, chiar dacă astăzi este ziua de 3 august. Sau pot chiar acum să mă duc să recunosc oamenii de vânzări și

echipa pentru faptul că au depășit cu mult vânzările chiar dacă noi programasem ceva mai puține vânzări.

Cu alte cuvinte, înțelegând obiectivul și având la dispoziție perseverența, omul poate explora în fiecare secundă obiectivul său, înțelegând ce este necesar, ce resurse pot fi alocate, care acțiuni creează progres înspre obiectivul respectiv și, mai mult, ce fel de oameni este necesar să implice pentru a ajunge acolo.

Perseverența constă și în a identifica ceea ce cauzează neîndeplinirea obiectivului

În momentul în care noi descoperim eventuale breakdown-uri sau obstacole care pot fi acolo, noi avem șansa să fim proactivi în legătură cu ele. De exemplu, dacă identificăm că unul dintre clienții noștri dorește să obțină satisfacție din tranzacția cu noi, ceea ce nu este o mirare, putem automat să observăm toate lucrurile care ar cauza lipsa de satisfacție, cum ar fi un produs care este defect din fabrică.

Tocmai înțelegând că există astfel de șanse, s-au creat departamentele de garanție care repară produse aflate în garanția producătorului. Înțelegând că un membru al echipei ar putea să plece sau să fie bolnav, suplimentăm numărul de oameni din echipă ca să existe acoperire pentru acea eventualitate.

Înțelegând breakdown-urile posibile în procesele pe care noi le creăm, noi putem crea situații de backup, situații în care,

fiind proactivi în legătură cu acele potențiale posibilități, noi avem capacitatea de a continua să traversăm frumos, uniform, fluid, către obiectivul respectiv, luând în calcul potențialele provocări.

Dacă un om își dorește în viața lui claritate, noi putem vedea cum un eventual obstacol în relația cu acel om ar putea fi confuzia. Și atunci, nu ar fi oare inspirațional să creăm un contract care aduce claritate din start, pentru a preveni confuzia ce se poate crea? Dacă noi avem o prietenie care se bazează pe loialitate, să spunem, atunci nu este normal ca, din start, să închidem toate situațiile care ar putea fi cauzatoare de pierdere a loialității? Într-o companie ar putea fi identificate locurile în care îmbiem oamenii să fure sau să fie necinstiți. Nu mai degrabă avem o procedură prin care obiectele de valoare poartă acea brățară electromagnetică sau sunt închise într-un raft, protejate cu o cheie care este prezentă la supraveghetor? Toate aceste lucruri au fost posibile pentru că un om perseverent a creat structura în care ele se întâmplă, un om care a avut acest salt a determinat creația respectivă. Cu alte cuvinte, înțelegând procesele prin care trecem, putem programa și crea proceduri prin care să prevenim obstacolele care apar.

Înțelegând, de exemplu din exemplul cu backtracking-ul că a crea o companie și a obține autorizațiile necesare durează undeva la 45 de zile, putem preveni graba și lipsa de legalitate, luând în calcul că acea lună și jumătate este necesar să se scurgă pentru a putea trece la următorul pas și a închiria locul, pentru că altfel plătim chiria degeaba

pentru acea locație proaspăt închiriată. Deci perseverența îți permite să ajustezi cu răbdare, cu chibzuință, toate detaliile ce duc către visul tău, tocmai din cauză că ai în interiorul tău atât arhitectura, cât și capacitatea de acțiune. Împreună ele formează perseverența, tocmai prin această mutare rapidă între inimă și minte, între identitate și ființă.

**Perseverența este cea mai fină
metodă de identificare a impactului pe care îl au
conversațiile interioare asupra timing-ului și
relevanței acțiunilor noastre**

Dacă eu continui să vorbesc în interiorul meu, să-mi spun mie însumi că maratoanele sunt imposibile, că nu voi ajunge la finalul aceluia traseu, că afară este prea cald sau că sunt prea obosit, pot vedea felul în care performanța mea este impactată ca urmare a faptului că eu tolerez, încurajez sau, și mai puternic, iau acțiuni aliniate cu acele conversații interioare? Pot vedea că perseverența este un dar fin prin care observ, în avans, că dacă eu continui să am o conversație interioară, atunci este posibil ca nivelul meu de performanță să fie afectat?

Dacă eu continui să am conversația interioară că sunt naiv, pot vedea cum mă voi intersecta cu oameni care vor fi manipulatori? Și atunci, înțelegând acest lucru, oare nu ar avea sens să instalez în viața mea proceduri prin care dobândesc încredere în oamenii din jur? Poate contracte care să aducă claritate în relația cu ei, sau poate discipline

prin care eu nu hotărăsc lucruri în mod subit, ci îmi dau timp de gândire, să spunem, 24 de ore, cum fac eu de obicei. De ce? Pentru că am luat în calcul posibilitatea că vreun detaliu mi-ar scăpa.

Toate acestea fac parte din perseverență. Îmi dau șansa să iau în calcul toate detaliile necesare și să abordez situația respectivă, înțelegând impactul conversațiilor interioare asupra rezultatului final. Acesta este un salt de mare finețe - perseverența. Ea înlătură din circuitul mental al omului cele mai păguboase și cele mai distructive elemente, acele lucruri care cauzează amânare și procrastinare și care, culmea, sunt invizibile: conversațiile interioare. Ele sunt din prima pescuite și interogate: *„Dacă eu continui să văd lumea așa, ca pe un spațiu ostil, care este șansa să mă simt conectat cu persoanele din jurul meu?”* Și atunci bineînțeles că apare și la nivel de acțiune aceeași întrebare: *„Dacă eu doresc să fiu conectat cu lumea, cum este necesar să transform percepția mea despre lume, în așa fel încât eu să pot avea facil o conexiune fructuoasă, fluidă cu oamenii din jurul meu? Cum este necesar să-i văd - poate de încredere, poate susținători, poate autentici, poate pe măsura mea?”*

Perseverența ne dă șansa de a lua în calcul lucruri care erau invizibile omului determinat. Omul determinat era atent doar la ce are nevoie să atingă, să obțină. În timp ce omul perseverent vede fiecare clipă din traseu.

Perseverența presupune focus și prezență la ceea ce onorează atât întregul, cât și punctul de declanșare al fiecărei etape

Având în vedere că perseverența vede fiecare secundă a traseului, iar în fiecare secundă vede cantitatea din întreg care este îndeplinită, luxul, beneficiul masiv pe care îl are un om ce dobândește perseverența este că vede atât imaginea din avion, harta de la înălțime, fiecare detaliu în ansamblu, cât și imaginea din detaliu: acel loc în care se află chiar în câmpul muncii, chiar în relația respectivă, chiar în procesul respectiv.

Astfel, omul poate să calculeze dacă etapa respectivă este necesar să fie defalcată sau eficientizată, dacă acțiunile este necesar să fie mai intense sau mai lente. Acest lucru îi dă un nivel de precizie imensă, pentru că are control asupra lucrurilor care duc la îndeplinirea planul său.

Perseverența fără planificare este asemenea focurilor de armă trase în întuneric

Când tragem focuri de armă în întuneric avem parte cel mult de o formă de distracție, dar în niciun caz de un mod de a trage la țintă. Când dorim să nimerim ținta cu un foc de armă, este necesar să avem un contact direct, atât vizual, cât și intuitiv, cu ținta care reprezintă obiectul aceluia foc de armă. Imaginează-ți că, în momentul în care noi scoatem perseverența din relația ce se construiește între noi și

obiective, noi nu avem capacitatea de a privi fiecare etapă nemijlocit, fiecare pas, fiecare punct, fiecare proces, fiecare acțiune și, în felul acesta, ne simțim deconectați, iar acel obiectiv este destul de dificil pentru a fi determinat. În schimb, când cuplăm perseverența la acest obiectiv se face zi. Pentru că putem vedea toate lucrurile care este necesar să se întâmple și ordinea în care este necesar ca ele să se întâmple, la intensitatea cuvenită, pentru a cauza acea țintă să fie atinsă. Deci, diferența dintre un om cu perseverență și unul fără este diferența dintre zi și noapte.

**Este necesară o permanentă comparație între viziune și
realitate pentru a observa lipsa de
prezență de la intenția stabilită**

În momentul în care noi urmăm viziunea și pe fundalul minții noastre, în gândirea noastră, în desenele noastre, avem ceea ce este necesar să o îndeplinim, atunci, putem compara harta din teren, harta realității la care am început să construim, cu harta interioară, cea pe care am dorit-o, am creat-o, am intuit-o și pe care simțim să o transformăm în realitate.

În momentul în care noi comparăm cele două întruna, avem capacitatea de a ajusta, în timp real, lucrurile care este necesar să fie modificate și, în același timp, iar lucrul acesta este vital, putem vedea locurile în care ne-am abătut de la intenția momentului. Pentru că, dacă intenția momentului era, să spunem, să slăbesc 3 kg în pregătirea unui maraton,

pentru a nu căra cu mine această masă pe vârful unui munte și a-mi obosi musculatura în mod inutil, dar m-am abătut de la acest lucru, îngrășându-mă cu 2 kg în plus, pot vedea cum, pe termen lung, pe un vârf de munte, eu voi cauza ca articulațiile mele să fie suprasolicitate. Poate chiar voi cauza probleme masive în ceea ce privește sistemul muscular sau osos.

Cu alte cuvinte, capacitatea mea de a vedea pe o asemenea distanță îmi dă impact și influență la nivelul microproceselor, îmi dă capacitatea de a estima în avans și de a ajusta locurile în care m-am abătut de la intenție. Și astfel pot reveni la ele. De exemplu, m-am abătut de la intenția mea de a slăbi 3 kg în faza pre-maraton și atunci întrebarea poate fi: „*Ce este necesar să fac pentru ca, totuși, într-o săptămână de acum, să pot fi pregătit pentru ceea ce mi-am propus?*” Având în vedere că renunțarea este rareori o opțiune de luat în calcul pentru un om perseverent, poate aș putea să implementez un post cu apă pentru 5 zile și am timp în restul de două care urmează să revin la nivelul de vitalitate dând jos greutatea respectivă care nu mi-a priit.

Capacitatea mea de a vedea în interiorul planurilor, visurilor, năzuințelor mele îmi oferă abilitatea de a ajusta toate acele locuri în care m-am abătut de la intenția inițială, în timp real, în așa fel încât, totuși, să se poată îndeplini ceea ce visez. Este un lucru fenomenal.

Mai este și varianta ignoranței, adică a unui om care, în loc să fie perseverent, este doar încăpățânat. Încăpățânatul este ruda mai săracă a perseverenței. Este omul care ignoră

toată strategia. Ignoră toate lucrurile care ar putea fi schimbate și, mai mult, ignoră separarea de intenție și continuă să dorească și să acționeze către locul respectiv. Iar acesta este cel mai bun scenariu pentru un accident. Indiferent că vorbim de sport, business sau orice alt domeniu, un om doar încăpățânat este acel om care trage gloanțe în întuneric.

Este un fel de a fi ce permite mișcarea cu ușurință între inimă și minte, între viziune și realitatea fizică

Această volatilitate, această fluiditate, capacitatea de a fi conștient de natura divină și natura pământească în același timp îi dă omului o mobilitate extraordinară și o viteză de procesare a realității foarte mare. Pentru că el sondează atât în idealurile sale, obiective, năzuințe, cât și în latura sa pragmatică, racordată la propriile posibilități ale corpului. Și, culmea, toate acestea sunt diferite de la un om la altul.

Mă voi întoarce la cazul unui constructor. Avem doi constructori care vor să construiască exact același tip de casă. În schimb, unul are experiență de 20 ani, iar altul s-a apucat abia anul trecut de construcții. Putem vedea cum viteza și eficiența primului, celui mai înțelept, comparate cu viteza și eficiența celui de-al doilea, care abia a început, sunt foarte diferite, chiar dacă proiectul final este identic. Atunci, este firesc ca primul om, cel mai înțelept, să-și facă un plan de a termina construcția respectivă în, să spunem, o lună, pe când cel de-al doilea își ia șase luni și încă se mai întreabă

dacă o va termina la timp. Deci, chiar în condițiile aceleiași obiectiv, chiar în condițiile aceleiași intenții, doi oameni, cu inimi diferite, cu raporturi diferite, cu propria lor experiență, vor genera etape, perioade și consum diferit de resurse? Absolut că da.

De aceea spun că, chiar în condițiile în care acest joc între inimă și minte este foarte pregnant la toți cei care dețin saltul de perseverență, o mare diferență o face inima omului și experiențele prin care a trecut, puterea cu care procesează realitatea și cât de lucid este în fața conversațiilor interioare.

Cu alte cuvinte, chiar dacă ceea ce avem este identic, chiar dacă ceea ce facem este identic, perioada de timp în care ajungem acolo este diferită pentru că inimile noastre sunt complet diferite.

Am trecut prin lucruri complet diferite de restul oamenilor și am cauzat niveluri de experiență extraordinar de diverse, prin urmare, chiar în condițiile unor realități similare pe care vrem să le cauzăm, totul se va desfășura diferit. Oamenii sunt unici. Și este necesar să luăm asta în calcul.

Este o stare de permanentă dispoziție de a cauza ceea ce te readuce în intenție

Această stare de a fi dispus la a nu avea dreptate, la a nu fi atașat, la a fi detașat și de a schimba abordarea, tocmai pentru a cauza planul să se îndeplinească este o mare trăsătură a perseverenței. Capacitatea unui om, în perseverența sa, de a renunța la ceea ce nu funcționează, de

a da la o parte lucrul care l-a abătut de la intenția sa este una dintre cele mai mari abilități sau efecte secundare ale perseverenței.

Pentru un om care stă încrâncenat pe drumul pe care l-a ales, chiar dacă acest lucru îl îndepărtează de năzuințe, de obiectivele, idealurile sale, această formă de atașament duce la pierderea puterii de a persevera și îi cauzează doar să devină ignorant, încăpățânat, feluri de a fi care, în general, nu duc către rezultat pentru că sunt împotriva vieții, sunt împotriva propriei persoane sau chiar împotriva tuturor.

Așadar, unul dintre cele mai importante subiecte ale perseverenței va fi puterea de a te detașa de gândul că este necesar să continui și să păstrezi ceva ce nu este funcțional și sustenabil. Un om în perseverență va vedea instant acel lucru și va avea puterea să se detașeze, să se dea deoparte, adoptând foarte rapid următorul lucru care funcționează în abordarea obiectivului respectiv. Iar acest lucru economisește cantități masive de timp și resurse.

Capitolul 4. Începe era prezenței

În momentul în care o persoană este atentă la a fi loială propriei sale intenții, această abilitate de a sonda în propriul spațiu interior, de a se interioriza cu putere, apoi a reveni în lumea fizică, apoi iar a se interioriza reprezintă debutul prezenței. Prezența înseamnă să fii atent, să fii focusat, să crezi disciplina de a estima nivelul de loialitate față de propria ta intenție. Acest lucru presupune să te întrebi: *„În acest moment, prin ceea ce fac, prin ceea ce gândesc, prin ceea ce comunic, sunt eu loial intenției pe care mi-am stabilit-o? Sunt eu loial, chiar acum, în conversația aceasta, intenției mele de a rămâne hidratat?”*. Uitându-mă la pahar, eu cred că da. *„Sunt eu, în acest moment, loial intenției de a pune în cartea Perseverența ingredientele, subiectele și lucrurile care, odată ajunse la oameni, vor cauza un salt masiv în nivelul lor de conștiință?”* Absolut, de asta și mergem după un plan.

Având această capacitate de a fi prezent, nu numai în contextul cărții, dar și în contextul corpului, și în contextul comunicării, și în contextul partajării cu oamenii conținutului pe care noi îl creăm, și în contextul de a fi direct, de a fi expresiv, de a fi conectat, și în contextul relației mele cu postura pe care o am, iată cum eu sunt prezent la atât de multe detalii din viața mea în interiorul aceleiași secunde. Această putere vine tocmai din capacitatea de a transforma în disciplină perseverența.

În capitolele avansate din această carte vom lua în calcul și vom vedea ce înseamnă să transformi perseverența, nu într-o excepție, nu într-o ocupație de duminică, ci într-un stil de viață. Când spun „*sunt perseverent*” să fie echivalent cu „*acesta sunt eu*”. În acel moment, perseverența este stilul meu de viață, este cine sunt în fiecare secundă: când mă trezesc, când mă culc și în tot timpul dintre.

Indiferent dacă dorm sau sunt treaz, perseverența este prezentă la fiecare respirație. Disciplina cuplată la orice fel de a fi generează, de obicei, excedentul de energie necesar evoluției către următoarele feluri de a fi. Disciplina plus orice evolutiv, care respectă viața, înseamnă evoluție. Disciplina plus orice care nu respectă viața rezultă, de obicei, într-un viciu, o dependență. În schimb, dacă noi disciplinăm un lucru util, pozitiv, de vibrație înaltă, care aduce în lume putere, conectare, valoare, deodată avem mecanismele abundenței de mai târziu, care va fi abordată într-un volum cu totul diferit.

Omul descoperă că a persevera înseamnă a umbla prin viață cu harta în mână

În momentul în care înțelegem cât de relevant este să fim loiali propriilor noastre intenții, cât de important este să fim de nedeturnat de pe acest traseu al îndeplinirii visurilor noastre, începem să desenăm la propriu ceea ce dorim. Materialul pe care tu îl ții în mână este dovada grăitoare a lucrului pe care tocmai l-am exprimat. Dorind să fiu loial

intenției mele de a oferi maximum de putere și valoare cititorilor acestor cărți, am creat un material care să mă țină fidel acestei strategii, acestui subiect, acestei intenții, iar asta ne permite să mergem cu putere prin fiecare carte.

La fel este și în viață: în momentul în care un constructor construiește o casă, ar fi bine să aibă planul arhitectural în mână pentru a ști unde se pune fiecare cameră, unde merge instalația electrică, unde conectează apa, unde începe grădina și se termină garajul. Este necesar să umblăm cu această hartă în mână.

Cazul cel mai fericit de perseverență este chiar atunci când, așa cum am spus mai devreme, arhitectul și constructorul sunt identici.

Creatorul cărții și naratorul ei sunt identici. Pentru că atunci calitatea este maximă, nivelul de putere este maxim, eficiența și viteza cu care se întâmplă lucrurile sunt extraordinare. Dacă pe vremuri lua ani buni să-ți transpui ideile într-o carte, iată că, în ziua de azi, este posibil în ore. Iar acesta este un lucru pe care doar perseverența îl poate face.

Doar surplusul de determinare poate cauza ca un om să fie atât de loial viziunii pe care o dorește îndeplinită

De fiecare dată când transformăm în disciplină nivelurile noastre anterioare de conștiință, felurile de a fi pe care le avem, din excedentul proaspăt creat ca urmare a acestei discipline, putem achiziționa un nou fel de a fi. Faptul că eu sunt perseverent acum vine ca urmare a deprinderii mele de

a fi determinat, de a mă uita întotdeauna la finalitate, la finalitatea unei conversații. Unul dintre modurile cele mai frecvente prin care fac asta, pe care întotdeauna îl folosesc, este să-mi declar intențiile într-o conversație: declar ceea ce vreau să obțin la final. Intenția mea la finalul acestor cărți este să existe educație spirituală gratuită pentru toată Planeta. Apoi am adăugat perseverența: fiind foarte determinat cu proiectul Spiritonomics, am adăugat și cartea „*Perseverența*”. Îmi este foarte clar care este cartea care urmează, care a fost prima carte, ce carte urmează în 10 cărți de acum și, mai mult, care este modul prin care le voi pune în lume, prin reels-uri, prin postări, prin materiale în formă de PDF, prin cărți fizice care vor fi oferite oamenilor, prin viu grai, prin citate postate online, prin interviuri la televiziune. Toată această cunoaștere va ajunge în lume prin perseverența de a vedea fiecare etapă a acestui proces după cum se va întâmpla.

Cu această viziune persistând în mintea corpului, omul are acces la fiecare detaliu, proces sau metodă necesară următoareii etape de materializare

În momentul în care corpul nostru a memorat cum arată ceea ce dorim să se întâmple, nu mai avem nevoie de harta fizică să o purtăm cu noi, la fel cum cu toții știm drumul către casă. În mod evident, în drumul nostru spre casă deja știm că urmează o zebură, urmează o groapă, urmează o curbă sau un semafor.

În momentul în care obiectivele noastre ne intră în reflex, atunci avem o conectare subconștientă cu ele. Având acces la obiectivele noastre, prin subconștient, cu ajutorul acestei hărți care a fost deja internalizată și salvată, nu mai apelăm la suport fizic pentru hartă, desene, notițe și așa mai departe.

Dobândim astfel acces la o nouă superputere: aceea de a gestiona detaliile și variabilele de pe harta respectivă la viteza subconștientului și nu la cea a conștientului. Practic, noi beneficiem de capacitățile nelimitate ale subconștientului, de o altă lărgime de bandă, o cu totul altă viteză, un cu totul alt mod de a accesa informații care, în mod conștient, sunt inaccesibile: experiențele noastre anterioare. Și când spun anterioare, mă refer atât în timp, cât și în viață.

Putem accesa lucruri care, pentru noi, reprezintă abilități pe care, la nivel conștient, nu le-am fi luat în calcul. De asta este important să rămâi conectat cu visurile tale. Memorează fiecare detaliu din viața pe care vrei să o creezi și fii atât de fluid în relația cu acel obiectiv încât să-l memorezi în corpul tău, să memorezi până și senzația succesului, cum arată când se declanșează, să memorezi bucuria fiecărei etape cu celebrarea ei, să memorezi consumul de resurse și ce este nevoie să livrezi în acel sistem ca să se întâmple.

Toate acestea, odată internalizate și memorate de corpul nostru, ne dau capacitatea de a putea spune că ceea ce este la capătul celălalt al intenției este parte din noi. Și suntem chemați cu asemenea putere și perseverență încât obiectivul respectiv nu are nicio șansă decât să se întâmple.

Pentru a se întâmpla este necesară identificarea cu el

Eu l-am creat. Fiind obiectivul meu, fiind intenția mea, fiind răsărit din inima mea, fiind înfăptuit de corpul meu, pare că tot ceea ce este acest lucru mă reprezintă și atunci, de ce aș ezita? Dacă ezit, înseamnă că există o devitalizare, caz în care cea mai bună formă de a trata obstacolele mentale care apar este, în general, odihna, reconectarea cu natura, identificarea conversațiilor interioare, hidratarea, mâncarea. Este necesar să-i dăm corpului ceea ce îi aparține. Dă-i Cezarului ce-i al Cezarului. Dacă acest corp dă rateuri înseamnă că strigă după resurse.

Ce pot face altceva decât să mă odihnesc? Așa am făcut, de exemplu, în momentul în care am creat planul pentru această carte. Am realizat, după o zi în care am scris cartea „*Determinare*”, că sunt la un nivel de oboseală a minții în care nu pot vedea care este următorul capitol din carte. Acolo aveam șansa să fiu atașat, să persist, să mă încăpățânez, să ignor faptul că deja am stors mintea, corpul și spiritul meu de energia necesară cărții precedente. În schimb, nu am făcut asta. Mi-am văzut corpul, i-am văzut nevoile și i-am zis: „*Tu ai nevoie de somn. Tu ai nevoie să te odihnești, ai nevoie să te refaci. Ai nevoie de mâncare. Ai nevoie de apă.*” L-am trimis la culcare și, în dimineața asta când s-a trezit, a fost perfect capabil să înlănțuie, într-un interval record de timp, toate capitolele pe care le doream. De ce? Pentru că m-am detașat la timp, înțelegând că abaterea de la intenție cauzează pierderea din vizor a obiectivului pe care vreau să-l

îndeplinesc. Și atunci m-am întrebat din nou: „*Care este acel lucru care m-ar aduce înapoi în intenția mea, având în vedere că am nevoie de un creier clar, lucid, un creier care să aibă capacitatea de a construi astfel de lucruri?*” Odihnă, hidratare și masă. Zis și făcut. Iată-ne aici. Se întâmplă. De ce? M-am detașat.

La această cunoaștere se adaugă nivelul de vitalitate din care acțiunile pot fi desfășurate cu asemenea reziliență

În momentul în care noi promovăm un nivel de vitalitate ridicat în corpul nostru, în spiritul nostru, începem să identificăm în viața noastră inautenticitățile, credințele limitative, zonele în care pierdem energie, viciile care cauzează în corp aciditate, în loc de alcalinizare, rutinele care cauzează în corp stres mai degrabă decât relaxare, cum ar fi poate un număr prea mare de ore petrecut în fața ecranului, indiferent că este ecran de laptop, telefon sau televizor. În momentul în care identificăm aceste lucruri, avem capacitatea de a reveni la intenția de vitalitate. Cum revenim? Conectându-ne cu ceea ce ne încarcă sau, poate mai degrabă, îndepărtându-ne de ceea ce ne descarcă, fie că este vorba de oameni, proceduri, discipline sau poate chiar vicii.

Așadar, pentru a avea acces la o lume spirituală din ce în ce mai profundă, este necesar să stăm cu ochii pe tot ceea ce cauzează vitalitatea noastră și să amplificăm acele lucruri. Din acest motiv, oamenii care sunt perseverenți au, în

general, disciplina de a sta la poarta vitalității corpului și spiritului și de a identifica locurile care drenează această energie, care fac imposibil de atins sau cauzează amânare unor obiective care, altfel, ar putea fi realizabile într-un timp record.

Cu alte cuvinte, eu permanent sunt la vânătoare de lucruri care mă devitalizează și permanent sunt cu ochii în patru după lucruri care îmi măresc nivelul de vitalitate. Atunci când le văd și pe unele și pe altele, acționez în consecință, aliniat cu intenția mea. Elimin motivele de devitalizare și încurajez lucrurile pentru care văd că mi-ar putea crește energia.

Cu alte cuvinte, recompensează, retribue tot ceea ce vrei repetat. Dacă vreau să se repete nivelul de vitalitate crescut al corpului meu, este necesar să mă recompensez de fiecare dată când fac ceva ce îmi crește nivelul de vitalitate, să mă răsplătesc pentru faptul că m-am culcat devreme, să mă răsplătesc pentru faptul că am fost pe scenă 3 zile. Cum mă răsplătesc? Prin activități regeneratoare: conexiune cu natura, hidratare, mâncare, relații de calitate și, mai mult, eliminarea obstacolelor de acolo.

Perseverența este interesată ca intenția să se întâmple exact așa cum a fost intenționată, sesizând cu finețe absența din chemarea determinării

În momentul în care noi ducem dorul obiectivului determinat, această intenție întotdeauna cere un anumit tip

de acțiuni pentru a se putea întâmpla, pentru a se putea maturiza și ajunge la destinație. Prin urmare, ori de câte ori suntem în perseverență, ea ne indică cu finețe lucrurile care ar fi fost necesare pentru a fi 100% în intenție, pentru a obține acel cântec al inimii cum spuneam în capitolul anterior.

Iată un exemplu concret: acum văd intenția mea de a aduce impecabilitate în această conversație și de a nu crea interferențe atunci când ne umplem paharul cu apă. Și mă observ chiar acum fiind însetat și gândindu-mă că, dacă mă ridic în timp ce se filmează, conținutul cărții va fi afectat. Acum am ocazia să transform acest obstacol într-un atașament și să nu fac nimic în legătură cu asta sau am ocazia să fac ceea ce mă onorează și mă reîntoarce la intenția mea de a fi hidratat, prezent și conectat la subiect, așa că voi umple ambele pahare cu apă. Lucrul acesta mă face să aud cântecul inimii în ceea ce numeam conectarea totală cu inima mea. În același timp, îmi dă capacitatea să desființez eventualele obstacole ce ar apărea din conversații interioare, pe care mintea le creează atunci când ne îndepărtăm de intenții. Totodată, îi dă corpului meu recompensa de a se ști iubit și respectat, iar cititorilor capacitatea de a înțelege un exemplu practic, 100% în timp real. Deodată, toate contextele implicate prin această acțiune a mea au fost onorate. Este un act de putere ceea ce am făcut și vine direct din perseverență.

Perseverența este auzul fin că ai ieșit de pe drumul ce duce la completitudine

Această chemare a noastră către ceea ce ne face inima să cânte, această închidere circulară a intențiilor pe care noi le avem, cauzează în sufletul nostru sentimentul de completitudine, că am închis bucla, că am obținut ceea ce doream, că am atins împlinirea. Această împlinire se soldează cu o recompensă bazată pe endorfine.

Totodată, având perseverența activă ca fel de a fi, ca salt de conștiință, omul poate observa, cu finețe, toate micile detalii care cauzează ieșirea din completitudine. Iar în momentul în care observăm că suntem pe cale să ieșim din completitudine, aducem în acel context revenirea la completitudine, prin simple întrebări de genul: *„Cum este necesar să-mi ajustez comportamentul, limbajul sau postura, în așa fel încât să continui să fiu loial intenției pe care eu însumi am declarat-o că o doresc determinată, finalizată?”*. Prin urmare, accesul la aceste detalii fine se concretizează, la nivel practic, în mici acțiuni de ajustare care, luate și acționate chiar acum, previn ratarea la destinație a țintei pe care noi o urmărim, cu kilometri sau ani.

Un caz concret: dacă eu doresc ca aceste 200 de cărți din colecția Spiritonomics să fie scrise în următorii 5 ani, este evident că va fi necesar să scriu 40 de cărți pe an. Asta înseamnă undeva la 3.5 cărți pe lună, adică este necesar ca la fiecare 8 zile, sau poate în aproape fiecare săptămână, eu să scriu câte o carte. Atunci mă întreb: *„cum este necesar să*

dorm, să mă hrănesc, să-mi organizez viața socială, viața de business, viața de familie, ca acești 5 ani să fie un termen realist?”. Apare întrebarea: „Voi ajusta numărul de cărți și comportamentele mele săptămânale sau voi rămâne atașat de cei 5 ani?” În momentul acesta aleg ca cei 5 ani să se transforme în 6 sau poate chiar 7, în așa fel încât să pot onora nevoile corpului, să pot onora lucruri din viața mea care este necesar să fie luate în calcul și să nu transform această formă de contribuție în conștiința planetară într-o corvoadă care m-ar epuiza.

Ce am făcut eu acolo? Am ales să fiu loial mai multor intenții și am pus acele intenții în ordine. Dacă nu sunt viu și sănătos, dacă eu intru în burnout pot vorbi despre cărți de abundență și vitalitate, despre respect de sine și iubire? Bineînțeles că nu.

Cu alte cuvinte, observ cum, fiind perseverent în fiecare din acțiunile mele, am ales totuși să pun toate intențiile respective într-o ordine a priorităților. Și prima intenție a mea este să trăiesc și să am o viață îndeplinită și fericită. A doua intenție este să fac o diferență pentru oameni. Ordonându-le în felul acesta, am ales să transform cei 5 ani în 6 sau chiar 7 și voi determina această cantitate printr-un calcul fin la finalul acestui weekend; voi ști exact la cât se va reajusta durata acestui proiect. Dar vreau să observi procesul prin care perseverența a făcut ca acest lucru să se întâmple, pas cu pas, în gândire, în acțiune și în limbaj.

Primul semn al ieșirii din completitudine este nașterea conversațiilor interioare

Mintea noastră este construită ca atunci când vede lipsă de consistență, lipsă de integritate, lipsă de autenticitate să tragă un semnal de alarmă, anunțând că a intrat în funcțiune un alt departament din creier decât cel care se ocupă de evoluție.

Creierul nostru este construit să tragă semnalul de alarmă exact cum este semnalul de alarmă la tren: când tragi se oprește întreaga garnitură. Departamentul din creier care se ocupă de evoluție se numește cortexul prefrontal, iar departamentul care gestionează supraviețuirea se numește creierul limbic. El se ocupă cu a arăta bine, a nu arăta rău și a compensa. De fiecare dată când acest departament intră în funcțiune, instantaneu, se nasc conversații interioare: *„Vezi că nu faci bine, nu stai drept, ești cam naiv, n-ar trebui să ai încredere, vezi că nu te-ai gândit și la asta, și la cealaltă.”* În momentul în care observ că a intrat în funcțiune acest departament al creierului, realizez că acele conversații interioare s-au născut și au cerut intervenția creierului limbic tocmai pentru că m-am abătut de la o intenție. De câte ori vreau să aflu dacă sunt complet cu o persoană, o privesc în ochi și sunt atent la conversațiile mele. Dacă observ că există zero conversații interioare, înseamnă că sunt precis în intenția pe care o am cu acea persoană. Dacă totuși apar conversații interioare, îmi dau seama că este ceva de curățat acolo. Prin urmare, este necesară acțiunea.

Așadar, unul dintre primele semne că ne-am îndepărtat de ceea ce ne face inima să cânte este apariția conversațiilor interioare. Ele prevestesc faptul că departamentul responsabil pentru supraviețuire din interiorul identității noastre, din creierul nostru limbic, intră în funcțiune și ia conducerea. În acel moment întrebarea este clară: *„Vreau să fiu pe front în mintea mea, în război, în supraviețuire, într-o societate în care rareori avem de-a face cu cazuri de viață și de moarte? Sau revin la intenția mea, completez și rămân într-o zonă creativă plină de posibilități?”*. Se pare că nu este o alegere dificilă, este chiar o alegere foarte simplă. Completitudinea merită urmată.

Alinierea acțiunilor cu aceste conversații

Ceea ce se întâmplă în mod natural în momentul în care au apărut conversațiile, fie că le-am observat sau nu, este că, datorită faptului că trupul nostru spune întotdeauna adevărul, acțiunile noastre se aliniază instantaneu și în mod reflex cu acele conversații interioare. Nu este ca și cum ne-am putea împotrivi.

De exemplu, dacă un om nu are încredere în oameni, în mod natural i se va alinia atât secreția hormonală, secretând cortizol din belșug, cât și postura. Când nu ai încredere în semenii tăi atitudinea este retrasă, refractară, de rezistență. Ceea ce vreau să spun este că, dacă noi trecem cu vederea crearea conversațiilor interioare, acțiunile noastre se vor alinia, în mod subconștient, cu acele conversații și ne vor

afecta direcția în care mergem. Se va transforma viața dintr-un act de creativitate și perseverență, din a ținti către obiective pe care le dorim atinse și îndeplinite, în a ne muta către o zonă de supraviețuire în care ne ferim și de conversațiile noastre.

Așadar, merită oare să fim atenți la conversații? Absolut că merită, pentru că odată identificate, putem impacta acțiunile pe care noi le luăm ca urmare a acelor conversații. De exemplu, dacă o persoană are conversația că este prea scundă și că acesta este un aspect pentru care poate fi judecată, acea persoană va face tot ce poate pentru a compensa complexul pe care îl are. Va purta tocuri înalte sau poate va alege oameni de statură mai mică, va alege scaune înalte, va alege ținutele potrivite. Aceste lucruri vor fi transferate automat din paradigmele noastre interioare în acțiunile pe care le urmăm. De asta este foarte important să fim atenți, chiar cu perseverență, la conversațiile interioare.

Despre modificarea dramatică a rezultatelor conform acestor acțiuni

În momentul în care acțiunile noastre au fost aliniate cu conversațiile interioare, bineînțeles că rezultatele vor fi din aceeași categorie. Dacă eu am conversația că îmi este frică, voi lua acțiuni în pripă, iar rezultatele unui om care se grăbește sau se ferește vor fi, evident, diferite calitativ față de rezultatele unui om care abordează situația cu putere.

Cu alte cuvinte, paradigmele noastre interioare nu afectează doar calitatea gândurilor, ci afectează felul în care acționăm, realitatea pe care o îndeplinim, pe care o cauzăm să se întâmple.

Atunci când această realitate este semnificativ diferită de harta despre care vorbeam, când obiectivele pe care ni le dorim și ceea ce am realizat (în baza unor conversații interioare și a unor acțiuni de vibrație joasă, în direcția supraviețuirii unde performanța, randamentul și evoluția nu sunt prezente) sunt radical diferite, putem vedea cum costul de a nu fi perceput la timp conversații interioare în sfera rezultatelor și a realității cauzate, au generat situații mult mai costisitoare? Normal că da. Așadar, faptul că noi suntem prezenți și persistenți în locul în care contează cel mai mult, la conversațiile noastre interioare, ne scutește de efecte și impacturi foarte diferite în ceea ce privește atât acțiunile, cât și comunicarea, ca să nu mai spun rezultatele finale.

Dacă îmi scapă gândul că sunt stresat și frustrat, putem observa cum aș trece cu vederea mâncatul compulsiv? Și dacă trec cu vederea mâncatul compulsiv, pot vedea cum sunt mirat în momentul în care mă trezesc, mă uit în oglindă și am cu 10 kg în plus față de cât mi-am dorit în obiectivul din primăvară, când mi-am zis că mă duc la sală ca să am un corp athletic?

Iată cum, a fi perseverent nu numai că merită, ci este un beneficiu extraordinar al omului cu excedent de determinare și curaj. Este un lucru fenomenal care face o distincție masivă în nivelul de performanță și calitatea stilului de viață.

Schimbarea stilului de viață

Dacă mi-am permis, am trecut cu vederea sau am închis ochii la conversațiile interioare, acestea s-au materializat în fapte, iar faptele au cauzat rezultate reprobabile, putem vedea cum stilul meu de viață este diferit? Dacă acum nu mai pot alerga din cauză că sunt la o greutate care nu-mi mai permite să îmi leg șireturile la adidași sau dacă am ajuns într-un loc în care frustrarea neluată în calcul a determinat în viața mea o izolare, poate chiar intrarea în anxietate și agorafobie, pot vedea cum, prin perseverență, adresând aceste lucruri la timp, aș fi cauzat o modificare a stilului de viață la distanță mai mare în timp?

A fi perseverent merită pe deplin, pentru că stilul de viață se va schimba atunci când mergem pe mâna conversațiilor interioare izvorâte din comportamente de supraviețuire. Fiind perseverenți, nu numai că ieșim din starea de supraviețuire, ci cauzăm un cu totul alt departament din creier să proceseze realitatea, ne mutăm în cortexul prefrontal versus sălbaticul creier limbic. Iar acest lucru ne face să alegem situații de evoluție, să alegem diferit oamenii cu care ne însoțim, calitatea mâncării, calitatea somnului, intensitatea viciilor și așa mai departe. Stilul nostru de viață este corelat în totalitate cu perseverența. Este o relație directă, cauzală. Perseverența noastră cauzează stilul de viață.

Perseverența este puterea de a te aduce acasă

În momentul în care observăm că ne-am abătut de la intențiile noastre, activând perseverența, avem abilitatea de a reajusta aceste lucruri în oricare dintre etapele despre care tocmai am vorbit. Chiar și la nivelul rezultatelor. Dacă eu continui să fac ceea ce fac, pot observa cum am ceea ce am? Și dacă am ceea ce am întruna, pot observa cum stilul meu de viață este neschimbat?

Așadar, a fi perseverent ne dă ocazia să intervenim la fiecare dintre cele patru etaje ale realității în care trăim. Cel mai devreme și cel mai de dorit este la nivelul conversațiilor interioare, dar în același timp, foarte util în orice moment, pentru că oricând prin perseverență ne putem schimba traseul, putem alege să virăm într-o direcție favorabilă obiectivelor noastre. Modificarea prin perseverență, cuplarea la perseverență ne dă acces total la a vira viața într-o direcție care ne este favorabilă. Iar acest lucru spectaculos, venind doar de la un simplu fel de a fi, este de dorit.

Capitolul 5. Invitație la frumos

Perseverența face din viață un lucru frumos, prin care să te conectezi cu ceea ce conștii, să pui în lume ceva ce recunoști și care să vină din interiorul tău și, mai mult, să ajungi să iubești ceea ce ai creat, pentru că, aparținându-ți, te recunoști în tot ceea ce există. În acest fel, îndeplinirea obiectivelor devine o bucurie, devine o excursie frumoasă. Așadar, perseverența invită oamenii la frumos.

Atunci când perseverezi, ajungi să vezi în lumea în care trăiești exact ceea ce tu ai construit aici, ceea ce ai pus cu fidelitate în lume. Astfel de lucruri cauzează oamenilor să se vadă frumoși, pentru că ochii lor ajung să admire ceea ce odinioară era invizibil în propriul lor suflet, în propria inimă. Normal că este o viață frumoasă, de dorit. Perseverența este un lucru fain.

Doar fiind detașat de minte îi poți observa conversațiile

Mintea este un instrument perfect, extraordinar pentru gestionarea trecutului și pentru gestionarea situațiilor de supraviețuire. Conversațiile care se nasc în interiorul minții, atunci când tu te identifiți cu mintea, sunt de neobservat. Pentru că ele nu se anunță ca fiind parte din, ci sunt în interiorul unei paradigme numită mintea însăși. Prin urmare, dacă dorești să observi propriile tale conversații, este

necesar să fii dispus la a fi detașat de minte pentru a le putea vedea.

Pe același principiu, niciun om nu se poate ridica singur de la pământ trăgându-se de păr. De ce? Pentru că pârghia numită mână este din același sistem cu întregul corp. Chiar dacă ai o mână puternică, nu te poți ridica de păr de jos, ceea ce înseamnă că, atunci când ne detașăm de minte, o putem vedea din exterior și avem capacitatea de a observa și de a lua atitudine față de conversațiile interioare care se nasc acolo.

Întrebarea este: „*Unde ne ducem când ne detașăm de minte?*” Ne ducem în inimă, iar acolo avem puterea de a privi într-un mod constructiv, creativ, relaxat paradigmele instrumentului care este construit să ne susțină corpul să supraviețuiască. Toate lucrurile din mintea noastră sunt foarte necesare.

Cea mai bună cale de a observa cât de mult ne iubește mintea noastră este să punem mâinile la spate și să încercăm să ne dăm drumul, să cădem în față, poate chiar pe o suprafață tare, deși și pe o saltea este provocator. În momentul în care facem chestia aceasta, mintea, în iubirea ei față de corp, din dorința ei de a ne proteja, va lua mâinile din spate și se va feri, ne va proteja.

Chiar și la nivel reflex, în momentul în care zboară un fir de praf sau o musculiță și ajunge la ochi, îi închidem cu o viteză mult mai mare decât viteza acelui fir de praf sau a musculiței. Ceea ce înseamnă că al nostru corp este conceput precis și eficient, având abilități extraordinar de mari să ne

protejeze de lucrurile care ne influențează bunul mers, metabolismul, funcționalitatea organelor sau chiar a organelor de percepție.

Din acest motiv este foarte important să ne detașăm pentru a putea avea un impact. Dacă dorim să schimbăm paradigmele minții și felul în care ea funcționează, este necesar să ieșim din minte, să ne ducem în inimă și, de acolo, putem privi mintea respectivă din exterior. Doar așa putem schimba lucrurile. Din interior nu putem schimba pentru că ne identificăm cu ea.

Mintea este cel mai bun observator al unei inimi ce ezită

În momentul în care inima este văzută ezitând, mintea consideră că suntem în dubiu, că suntem în confuzii, și atunci, ea intervine prin măsuri de supraviețuire și ia conducerea, prin singura formă pe care ea o știe: prin control. Acest control se manifestă la nivel de inimă prin reprimare și prin interzicerea intențiilor. Lucrurile care duc către ieșirea din zona de confort, instantaneu sunt interzise și blocate.

Când supremația minții se instalează, deodată, orice ieșire din zona de confort este complet interzisă. Mintea nu mai permite inimii să dezvolte trăsăturile specifice ei: de la curaj încolo. O minte care este în control nu va permite formarea curajului, ci va spune că *„e foarte periculos”, „nu ai ce căuta acolo”, „tu nu te gândești ce o să fie?”, „o să vezi tu”, „o să se întâmple un dezastru”*. Și este absolut natural ca mintea să facă așa.

Prin urmare, dacă vrem să dăm curs energiilor specifice inimii, este necesar să facem lucrurile fără ezitare. Această ezitare are și o denumire specifică, se numește „*justificare*” sau „*raționalizare*” și apare sub forma: „*Vreau să mă întorc înapoi în zona de confort pentru că mi-e frică.*” Dar dacă dorim să putem cupla la felurile de a fi care fac subiectul discuțiilor noastre, este necesar să ne dăm voie, să ne permitem să activăm inima. Iar aceasta se face fără nicio ezitare. Dacă ezităm, mintea va percepe acest lucru ca pe un moment de slăbiciune și instantaneu declară stare de lockdown. Toate draperiile, toate jaluzelele, toate gardurile sunt ridicate la maxim și nu mai există nicio ieșire din zona de confort, pentru că mintea hotărăște că avem o situație de supraviețuire. Confuzia ne poate distruge, căci așa se dezactivează inima.

La fel este și traseu invers: inima se poate reactiva, făcând lucruri fără ezitare, fără regrete, aruncându-ne în viață. Aceasta este cea mai bună cale să intri în inimă. Multe dintre provocările pe care le ofer oamenilor din jurul meu sunt de a face lucruri complet ridicole - de a merge pe foc, de a călca pe cuie, de a țipa în pădure, de a se arunca în apă de pe o stâncă. Aceste lucruri permit minții să tacă. Neavând timp să calculeze toate riscurile, toate posibilitățile, să evidențieze ce anume s-ar putea întâmpla, cu ce preț, cu ce cost și cu ce riscuri, inima instantaneu ia conducerea și spune „*Am încredere, totul va fi bine*”. Și apoi se întâmplă acel lucru frumos.

Mintea este un instrument foarte bun pentru supraviețuire, însă nu are nicio treabă cu evoluția. Este un instrument care stochează, asemenea telefonului, tot ce s-a întâmplat în trecut. Este foarte bună la asta. Și atât.

Ne putem baza pe minte că va crea conversații interioare atunci când rezistăm drumului nostru

Primele lucruri pe care le face mintea noastră în momentul în care noi avem o intenție și apare rezistența este crearea de conversații și inventarea de obstacole: *„Normal că nu am avut curaj să merg în pădure noaptea pentru că există urși, pentru că era frig, pentru că n-am fost încălțat corespunzător, n-am avut gecuța la mine.”* De fiecare dată când rezistăm intențiilor noastre și nu le onorăm aruncându-ne cu încredere în acțiune către îndeplinirea lor, prin curaj, determinare și perseverență, instantaneu mintea va crea o conversație cu care să se identifice, să se adeverească motivul pentru care n-am făcut-o. Adică va începe să se justifice: *„N-am făcut a, b, c pentru că...”* și aici urmează un motiv pe care mintea va avea grijă să-l facă atât de realist, atât de plauzibil, încât noi să ne mulțumim cu acea justificare, cu acea raționalizare și să spunem: *„Vezi, am avut dreptate.”*

Aceasta este una dintre cele mai mari două nevoi ale minții: prima este nevoia de a avea dreptate. Dacă noi nu avem dreptate o secundă, mintea intră în sevrăj, o ia razna. De exemplu, este necesar să avem dreptate când spunem că trebuie să ne uităm în stânga și-n dreapta atunci când

traversăm strada, pentru că, dacă nu ne uităm, ce se poate întâmpla? Ne calcă mașina. Este necesar să avem dreptate că dacă pășim în afara balustradei de la etajul 5, unde suntem acum, vom muri, pentru că, dacă nu avem dreptate, suntem în pericol de moarte.

A doua nevoie foarte mare a minții este nevoia de consistență. Este nevoia ca gândurile noastre să se lege unul de celălalt. Ori de câte ori o persoană se trezește dintr-un leșin sau se restartează printr-o hipoxie, persoana se întoarce și, pentru că a pierdut 2 - 3 secunde, și-a pierdut din continuitate, din nevoia de consistență și se întoarce confuză: *„Ce s-a întâmplat cât am fost plecat? Ce am pierdut și ce lucruri s-au petrecut între timp?”* Nevoia minții de consistență cauzează omului confuzie.

Un singur lucru poate depăși aceste două nevoi, iar acesta este inima. Inima nu are nevoi pentru că inima nu pleacă niciodată. Ești în viață, inima este acolo, ai câmp electromagnetic, ai bătăile inimii.

**Detașat fiind de „eu sunt mintea mea”, încep să devină
evidente paradigmele prin care procesăm
rezistențele noastre**

În momentul în care devenim conștienți că noi nu suntem gândurile și emoțiile noastre, începe să se șubrezească una dintre cele mai importante paradigme ale omului, și anume, *„eu mă identific cu mintea mea”*. Atunci când facem asta, creând o distanță între noi și ceea ce definim drept minte,

putem să ne uităm la ea din exterior ca fiind suma regulilor care ne asigură supraviețuirea: să nu treci strada pe roșu, să nu te arunci de la balcon, să nu mănânci mai mult decât poți, să nu mănânci mai puțin decât îți trebuie; toată acea serie de reguli care formează codul supraviețuirii.

În momentul în care noi ne detașăm de minte, putem vedea acest cod, putem vedea aceste linii de program, aceste paradigme și credințe limitative și, putându-le vedea din inimă, avem capacitatea de a le transforma, de a le schimba, de a le retușa pe ici pe colo, de a le reevalua, de a le reconsidera. Această capacitate dă șansa de a rescrie zona de confort de fiecare dată când mutăm gardul mai încolo.

În cazul meu, așa am făcut în domeniul tradingului: erau momente în care o tranzacție de 1000 de dolari era de neconceput. În ziua de azi, fac liniștit tranzacții de 50 de mii, fără să simt vreo bătaie de inimă în plus. Ce s-a întâmplat între timp? Am împins garduri. Îmi aduc aminte de o vreme în care a alerga 5 km era imposibil. Acum alerg liniștit de 10 ori mai mult și nu am niciun stres. De ce? Pentru că între timp, am împins garduri.

Treaba unui om este ca, prin perseverența lui, să-și ancoreze și să-și creeze obiective și lucruri pe care să le dezvolte, cât mai departe de casă. În felul acesta, ancorându-se în determinare și străbătând cu perseverență, el împinge gardurile zonei de confort. Astfel, paradigmele minții slăbesc adesea foarte mult, ajungându-se chiar la identificarea cu „*eu nu sunt mintea mea*”.

Și atunci întrebarea este: „*Dacă eu nu sunt mintea mea, cine sunt?*”. În funcție de nivelul de evoluție, de felul în care omul respectiv gândește despre el însuși și despre lume, de nivelul de conștientizare al salturilor pe care le avem la nivel de spiritualitate, putem ajunge, uneori, să ne identificăm cu întreaga planetă sau, cel puțin, cu spațiul în care se întâmplă viața. Eu sunt spațiul în care se întâmplă tot ce se întâmplă, în care se întâmplă frumusețea. Sunt spațiul în care se scriu cărți. Sunt spațiul în care apar lideri, spațiul în care oamenii se conectează cu alți oameni. Sunt spațiul în care oamenii devin curajoși, spațiul în care se naște abundența. Și iată cum, deodată, de la a deveni un set de reguli de supraviețuire, omul devine un set de nelimitări.

Acest transfer se face mergând frumos pe drumul dintre minte și inimă, detașându-ne cât mai mult de acel set de restricții care sunt menite să ne țină corpul în viață și îndreptându-ne către un set de nelimitări, un set de veleități, de aptitudini, uneori chiar de superputeri.

Uneori observăm cum, în limbaj, mintea așterne obstacole între noi și destinația de... terminat

În momentul în care privim lumea prin organul numit minte, care se ocupă cu supraviețuirea noastră, acesta va găsi întruna impedimente și obstacole între noi și ceea ce dorim să înfăptuim. De multe ori, atunci când sunt în mintea mea, mă trezesc dimineăța cu dorința să merg la alergat, iar mintea îmi spune: „*Este prea frig, este prea devreme, este*

prea întuneric, ești prea obosit, ai alergat deja, vezi că este deja prea mult.” Chiar și „*Ești prea în vârstă*” mi-a spus câteodată. Ori de câte ori avem astfel de dorințe, mintea va interveni mai întâi cu lucruri care au cel puțin două scopuri: unul - să minimizeze consumul de resurse al corpului, pentru că asta este treaba ei: să conserve energia; și al doilea - să cauzeze protecția corpului nostru, să asigure o supraviețuire extraordinară.

Acest lucru se realizează indiferent dacă alegem alergatul, urcatul pe un munte, crearea de valoare sau bani ori vorbitul în public. Mintea nu este interesată de destinația despre care se vorbește, ci de a salva energia care, altfel, ar fi consumată în efortul respectiv, efort pe care ea îl vede ca fiind necesar pentru a străpunge bariera zonei de confort și a ieși în lumea necunoscută. Mintea are o limitare: nu poate vedea dincolo de zona confort, nu este ca inima. Ea nu funcționează pe bază de câmp electromagnetic, ci pe bază de trecut, pe bază de risc și pe bază de ceea ce s-a întâmplat în trecut și este necesar să prevină din a se întâmpla azi.

Așadar, atunci când ajungem la limita zonei de confort și facem pasul final peste acea graniță, deja am intrat în împărăția inimii. Acolo nu mai sunt restricții, nu mai sunt reguli, acolo totul este posibil, lucrurile se realizează fără de limită. Asta nu înseamnă că mintea nu mai funcționează, ci înseamnă că ea stă și așteaptă instrucțiuni de la inimă. Ea așteaptă să i se spună: „*Hai, ce crezi, este riscant?*”. În astfel de momente, mintea devine un organ consultativ mai degrabă decât un guvernant, pentru că inima și-a asumat

sceptrul și gestionează spațiul din perspective electromagnetice, din spațiul cuantic, din posibilități, instrumente neînțelese de către minte și, cred că, imposibil de înțeles vreodată.

Perseverența este darul de a avea, în ochii minții, imaginea inimii finalizând intenția

Asta este ceea ce-mi place cel mai mult la perseverență. Pentru mine, ea reprezintă masa de tratative la care se întâlnesc mintea cu inima și se pun de acord în legătură cu câteva lucruri, și anume: că este important pentru noi să creștem și să dăm minții mai mult control. Când mintea are control, un singur lucru este de dorit pentru ea: și mai mult control, să aibă control asupra mai multor lucruri. Și atunci, bucuria ei principală este să îi punem la dispoziție un imperiu și mai mare pe care poate să îl guverneze.

Perseverența aduce la aceeași masă de negocieri mintea cu inima, iar inima vine cu propunerea: *„Vrei să controlezi mai mult? Atunci este nevoie să-mi dai voie să ies pe ușă și să extind stâlpii gardului și ai grădinii și să fac o grădină mai mare.”* Și mintea spune: *„Dar este riscant. Într-adevăr, vreau mai mult să controlez, în același timp, dacă mor? Dacă se întâmplă..., dacă...?”*

Ei, în acest armistițiu dintre minte și inimă, numit perseverență, cele două se înțeleg că tot spațiul cucerit de inimă va fi dat minții spre a fi controlat. Adică tot ce mai înainte era zonă necunoscută, fără reguli, fără principii, fără

valori, odată cucerită va fi pusă în posesiunea minții și transformat în zona de confort a zilei de ieri. Și acest lucru se repetă întruna la oamenii cu perseverență.

Oamenii care nu au descoperit încă perseverența nu au adus la aceeași masă mintea și inima să le pună de acord. Nu au reușit să facă măcar acest armistițiu și îl numim armistițiu pentru că există și o înțelegere finală, la niveluri înalte de conștiință, nivelul 460 - 470, și anume coerența. Coerența înseamnă că mintea și inima sunt de acord pentru totdeauna și vor găsi orice cale să se înțeleagă. Nu mai este un armistițiu, nu mai este câștigarea unei singure victorii, este încheierea războiului per total. Dar acesta este un cu totul alt nivel. În acest armistițiu al perseverenței, cele două se pun de acord și asta se întâmplă doar datorită lăcomiei minții: *„Dacă îmi dai mai mult să controlez, ți permit să ieși până la poartă.”* Iar atunci când inima a ieșit la poartă, deodată începe descoperirea și inima se ține de cuvânt: îi dă corpului și minții o grădină și mai mare pe care să o controleze. Astfel, ușor-ușor apare relația de încredere între ele. Această încredere se realizează prin transformarea în disciplină a triadei curaj - determinare - perseverență. Inima are încredere în minte și mintea începe să aibă încredere în inimă. Iar acolo se întâmplă minunile care constituie subiectul următoarelor volume din cărțile noastre.

Perseverența este puterea de a acționa ca și cum obstacolele nu ar exista

În momentul în care se face acest armistițiu între inimă și minte, perseverența ne dă capacitatea de a străbate acest drum, ignorând cu totul obstacolele pe care mintea le insinuează la început de drum. Misiunea minții pe un astfel de drum este să spună: *„Vei avea obstacole, vei avea de suferit. Te pui în pericol de moarte, rănire, de a-ți pierde integritatea, de a pierde securitatea.”* Chiar și iubirea am putea să o pierdem în viziunea minții.

În momentul în care avem acest armistițiu, atunci inima știe să decupleze de la nevoile minții. Așadar, ori de câte ori aceste anunțuri continuă să apară, pentru că mintea nu se oprește din a funcționa, ea continuă să insinueze pericole, riscuri și toate celelalte, inima știe să spună: *„Mulțumesc că m-ai anunțat, eu voi continua.”* Așadar, prin perseverență mintea nu s-a dezactivat încă. Mintea se dezactivează abia la nivelul iluminării.

În schimb, la nivelul perseverenței, omul are capacitatea, prin acest armistițiu, să mulțumească minții pentru faptul că a indicat potențialele pericole și să continue pe drumul către perseverență, către determinare, către a obține ceea ce dorește să obțină. Iar acest lucru este extraordinar: economisește timp, economisește resurse, ca să nu mai spun că economisește o grămadă de energie în ceea ce înseamnă rezistențe posibile și conversații interioare la fiecare pas presupus a fi un obstacol. Acest armistițiu este foarte benefic

pentru om în general, ca să nu mai spun pentru comunitățile din care face parte și ai căror membri observă omul în perseverență ca fiind un om cu abilități amplificate.

Perseverența nu se ocupă cu adresarea sau înțelegerea conversațiilor, ci doar le identifică ca fiind abateri de la intenție și le ignoră dreptul de la realizare

Conversațiile interioare ale omului nu se adresează la acest nivel de conștiință. Ele în continuare rămân valabile, în continuare se formează, în continuare creierul va debita întruna aceste conversații interioare: *„Sunt mic, sunt neputincios, sunt incapabil, nu voi reuși, va fi riscant”*. În schimb, ceea ce oferă perseverența este luxul de a observa că aceste conversații interioare nu coincid cu cântecul inimii, care poate fi cântat doar stând pe intenția ta către obiectiv. Observând cu luciditate că aceste conversații interioare, de o parte și de alta a intenției, nu reprezintă intenția însăși, inima poate să le marcheze cu eleganță și să spună: *„Aceasta nu este intenția mea. Voi continua pe drumul care îmi face inima să cânte.”*

Această putere a perseverenței aduce capacitatea de a sorta, în timp real, între lucrurile care ne onorează sau nu ne onorează, între lucrurile care aduc loialitate în relația cu intențiile noastre și lucrurile care nu aduc, între acțiunile care sunt relevante și ne îndreaptă către obiectiv și lucrurile care sunt triviale, rezonabile și nu au niciun impact asupra obiectivului final. Prin urmare, perseverența este capacitatea

de a continua să onorezi intenția ta, fără a adresa, a soluționa sau a opri acele credințe, ci doar prin a fi capabilă să mulțumească minții pentru avertismentele și mesajele de eroare pe care le dă.

La nivel de structură energetică, perseverența este foarte asemănătoare cu a avea o obsesie, doar că este la opusul ei

Energia obsesiei presupune să continui către ceva anume și putem observa cum perseverența are exact aceeași rețetă energetică. Cele două sunt însă foarte diferite prin faptul că perseverența onorează viața, creșterea, extinderea grădinii, onorează creșterea oamenilor din jur, creșterea lumii în care trăim, creșterea propriei zone de confort, în timp ce obsesia, deși are un mecanism expansiv, onorează reguli ce sunt împotriva vieții, și anume spre răul altcuiva, spre răul propriului corp, spre răul celorlalți, spre a diminua viața însăși sau comunitatea din care facem parte.

Cu alte cuvinte, deși mecanismul este identic, el are sensuri opuse. Una se ocupă cu a crește viața și nivelul de vitalitate, cealaltă se ocupă cu a răni și a devitaliza lucrul acela sau ființa asupra căreia se aplică obsesia. Da, mecanismele sunt foarte asemănătoare însă ele sunt de o parte și de alta a celor două axe identificate drept putere și forță.

În loc să fie atașată că lucrurile este necesar să fie făcute într-un anumit mod, perseverența face în orice mod, numai în cel ghidat de conversații nu

În momentul în care un om este în obsesie, el este atașat de faptul că lucrurile pot merge doar într-un anumit fel, doar în felul în care onorează conversații interioare: „*Nu-mi place de acel om, prin urmare trebuie să-l elimin. Nu-mi place ce mi s-a spus, prin urmare trebuie să insult. Nu-mi place acea mâncare, prin urmare este necesar să o arunc.*”

Obsesia are legătură cu a onora întocmai conversația interioară, ceea ce instant onorează un act de supraviețuire și, eventual, rănirea cuiva. Când am fost ultima dată într-o situație de supraviețuire în mileniul III? Rareori ajungem în situații de viață și de moarte. Perseverența, în schimb, onorează orice posibilitate în afară de cea care cauzează minții să obțină din nou supremația, și anume cea care îndeplinește obsesia, respectiv confirmarea credinței limitative a paradigmei, a conversației interioare.

Deci, perseverența este foarte diferită prin faptul că se uită, dincolo de predicțiile minții, la ce alte variante am pentru a mă apropia de obiectivul pe care mi l-am propus, pe care îl iubesc, care mă cheamă și declanșează dor în sufletul meu, în timp ce obsesia se uită la aceasta ca fiind singura cale pe care pot avansa, cu un impact negativ în viața oricui este prezent în acea situație.

Perseverența este indispoziția de a suferi din despărțire de tine

În momentul în care, prin mecanismul completitudinii, noi suntem construiți să trăim împlinirea, starea de bine, de liniște, de bucurie, de poftă de viață, atunci când îndeplinim întocmai intențiile, tot la fel există un mecanism care creează suferință când ne despărțim de intenția noastră. Cauzează un clopoțel să sune în urechile noastre și să spună: *„Asta nu este ceea ce vrei, știi bine că nu îți dorești asta, de ce nu zici nimic?”* Apar mecanisme care ne anunță, prin conversații interioare, că am pus distanță sau ne-am abătut de la intențiile noastre.

Perseverența reprezintă faptul că omul devine indispus la a suferi din despărțirea față de propria lui vrere, față de pofta inimii. El nu mai este dispus să sufere, așadar, orice preț merită. Nu mai suntem dispuși să trăim suferința despărțirii de pofta inimii și, prin urmare, orice altă oportunitate decât cea în care ne rupem de noi înșine poate fi abordată. De aici răsare și curajul, creșterea, strategia, nelimitarea umană, lucrurile pe care le facem și, aparent, nu au sens pentru că sunt complet ieșite de pe hartă. De aceea, perseverența, privită din punctul acesta de vedere, reprezintă faptul că ne-a ajuns să fim ruși de noi înșine. Și de-aici începe drumul către coerența de care vorbeam mai înainte: dorim să fim atât de uniți cu cine suntem, cu propria noastră vrere și cu inima noastră, încât orice altceva nu mai contează.

Omul devine foarte fin în a urmări exact ceea ce dorește. Fără nevoia de a răni. Fără nevoia de a contrazice. Fără nevoia de a combate sau a rezista. Ci pur și simplu își afirmă intențiile: *„Intenția mea este să continui pe acest drum.”* Tu poți face cum vrei. Practic, nu mai este nevoie să intrăm în contradicție cu oamenii din jur, să ne combatem, să intrăm în polemici, ci pur și simplu declarăm intențiile noastre și suntem liberi să continuăm de acolo. Ceea ce este minunat.

Capitolul 6. Revenind mereu acasă

Singurul loc în care suntem cu adevărat acasă este în spațiul nostru, este în locurile în care ne recunoaștem intențiile, le onorăm și facem ca ceea ce dorim să se întâmple în realitate. Așadar, a reveni mereu acasă are legătură cu puterea perseverenței de a ne reorienta către propria noastră intenție, de a observa blocajele, obstacolele, deviațiile și de a ne duce întruna în propria intenție către ceea ce este important pentru noi. Iar acest capitol exact cu asta se ocupă.

Oamenii află că perseverența vizează tăcerea minții

De fiecare dată când ne deschidem propria intenție, iar apoi renunțăm la a urma ceea ce este important pentru noi, mintea intră în funcțiune și percepe acel moment ca pe un prilej de a genera conversații interioare. Însă omul care descoperă perseverența devine capabil să creeze disciplina de tăcere a minții. Acest lucru se întâmplă fiind mereu în intenția lui autentică, reîntorcând atât focusul, energia, timpul, cât și acțiunile sale la ceea ce îi onorează intențiile. Acela este locul pe care îl pot numi acasă pentru că această tăcere a minții devine foarte prețioasă într-un spațiu în care conversațiile interioare nu se mai formează sau, dacă se formează, pot fi date la o parte. Acolo unde mintea tace

avem acces la un spațiu de maximă creativitate, de concentrare pe obiectivele care permit creșterea, lărgirea, mărirea grădinii și, în același timp, este un spațiu în care poți auzi cu ușurință ceea ce se întâmplă în jur. Și când spun asta mă refer la a dezvolta abilități de ascultare a oamenilor din jurul tău, iar acest dar se manifestă ulterior, atunci când ajungem la ascultarea autentică sau ascultarea pe 6 niveluri în volumul „*Ascultării*”. Așadar, a descoperi tăcerea minții presupune disciplina de a-ți urma intențiile, de a reveni la ele atunci când te-ai abătut sau de a le reorganiza în momentul în care au apărut modificări.

Perseverența urmează tăcerea minții. Știe că mintea tace atunci când inima este loială intențiilor create

De fiecare dată când suntem perseverenți și cuplăm la acest fel de a fi se întâmplă o minune, o minune pe care majoritatea oamenilor o doresc: aceea de a realiza două lucruri deodată, și ambele sunt de putere personală imensă. Primul este de a fi loiali intențiilor noastre, de a urma inima și de a crea ceea ce este important pentru noi în viața noastră. Al doilea este efectul secundar al urmării intențiilor, și anume anularea conversațiilor interioare, adică acea stare de pace mentală care permite omului răgazul de a fi creativ, de a fi conectat, de a-i putea asculta cu ușurință pe semenii lui. Omul care descoperă perseverența rareori se întoarce la mai puțin. Rareori dorește să experimenteze mai puțin. După ce trăiește perseverența, omul cel mai des dorește să exploreze

dincolo de limitele perseverenței, în zona în care tăcerea minții este o disciplină, este o stare de zi cu zi. Conversațiile interioare devin constructive, frumoase, de vibrație înaltă. Acest lucru se întâmplă abia după ce perseverența s-a transformat într-o disciplină, parte din stilul de viață al celui om.

Prin urmare, dacă dorești să obții tăcerea minții sau, mai degrabă, să convertești conversațiile de neputință ale minții în conversații de putere personală, este necesar să transformi în stil de viață și în disciplină perseverența, abilitatea de a-ți urma intențiile exact așa cum sunt, având încredere că te vor duce într-un loc în care te vei regăsi.

Farul călăuzitor al perseverentului sunt acțiunile centrate pe destinația determinării

Dacă determinarea are menirea să ne orienteze ca direcție către o finalitate, către închiderea acelei intenții circulare, către completitudine, atunci determinarea reprezintă farul de la capătul traseului, iar acest lucru ne va ghida permanent de câte ori îl urmăm. De aceea, pentru omul care cuplează la perseverență, este foarte ușor ca, pe baza acestui indiciu, prin acțiunile sale, să se orienteze către ceea ce îi dă direcție, către ceea ce îl cheamă, către ceea ce stârnește dor în sufletul lui. Farul călăuzitor se află la finalul fiecare intenții.

Având în vedere că omul poate crea o infinitate de intenții, suntem înconjurați de o grămadă de faruri

călăuzitoare, prin urmare, niciodată nu ne putem pierde, niciodată nu rămânem pe întuneric, cât timp avem un obiectiv. Determinarea luminează ca un far călăuzitor. Ori de câte ori simțim că suntem în confuzie, reconectarea cu obiectivele noastre ne permite să ajungem la acel far. Prin acțiuni îndreptate către aceste obiective, perseverența devine o formă de regăsire, o formă de regăsire a puterii personale, a autenticității, a adevărului propriu. Mai mult decât atât, ea este o formă de descoperire a loialității în raport cu ceea ce dorim să conținem în viața noastră și, ca bonus, aduce cu sine tăcerea minții.

Întrebarea persistentă a perseverenței este: *„Mă apropii de visul meu pe drumul cel mai scurt?”*

Intenția umană, fiind de natură spirituală, nu cunoaște limite pe care nu le poate străpunge. Pentru ea nu există ziduri, obstacole, nu există nicio formă de blocaj care să o restrângă, să o conțină sau să o întoarcă din drum.

De aceea, intenția va traversa întotdeauna, prin orice material, direct către obiectivul nostru, iar faptul că ea străbate ne arată că întotdeauna există o posibilitate către orice lucru ne dorim. Așadar, avem șansa de a pune pe acest drum al intenției, pe această linie dreaptă dintre noi și ceea ce dorim să obținem, acțiuni relevante către acel lucru. În același timp, dacă adăugăm încrederea că intenția fiind posibilă, atunci și realitatea este posibilă, ajungem la o lege care este foarte utilă și foarte puternică, și anume: *„dacă poți*

intenționa, poți crea”. Dacă poți vedea cu ochii minții, dacă poți intenționa în spirit, atunci acel lucru este realizabil. Pentru că intenția nu se poate construi prin lucruri imposibile. Pentru că lucruri imposibile nu ne există.

Răspunde această acțiune completitudinii mele?

Una dintre călăuzele cele mai bune pe drumul perseverenței este o întrebare adresată inimii: *„Acțiunea pe care eu am de gând să o implementez, lucrul pe care am de gând să-l fac, direcția în care mă angajez este pe traseul intenției mele, răspunde nevoilor, dorințelor, obiectivelor mele?”*. În momentul în care punem această întrebare, rareori vom primi o invalidare, un nu. Însă ce vom primi este mai mult o ajustare de finețe în calibrul acelei acțiuni, un milimetru la stânga sau la dreapta, crearea unui abordări de corectare a traseului până la obiectivul respectiv.

Mintea este cea care de obicei invalidează. Inima întotdeauna răspunde la întrebarea „Cum?”. Mintea răspunde la întrebarea „De ce?”. În momentul în care inima răspunde la întrebarea „Cum?”, ea va găsi întotdeauna un drum, mai degrabă decât o aprobare sau o negare a faptelor noastre. Așadar, pe lângă întrebarea pe care am numit-o mai sus, avem și întrebarea „Cum ajung acolo?”. În schimb, atunci când întrebăm „De ce?”, mintea instantaneu va fi în joc și va găsi o listă infinită de raționamente și justificări pentru care nu se poate ajunge acolo.

Sunt eu centrat pe a-mi îndeplini destinul?

O altă ajustare a nivelului de finețe prin care țintim către îndeplinirea obiectivelor noastre este centrarea. Centrarea reprezintă capacitatea de a observa până și cea mai mică conversație interioară pe care o avem în momentul în care acționăm în destinul nostru. Și dacă există o conversație interioară înseamnă că nu suntem perfect aliniați pe intenție, că există unele efecte secundare, unele implicații pe care nu le-am luat în calcul, poate unele intenții ascunse pe care nu le-am sesizat, poate unele conversații care se fac auzite prin aprinderi, prin rezistențe sau poate chiar forme de retragere, de resemnare.

Așadar, când adresăm această întrebare descoperim din nou capacitatea de a selecta scenariul cel mai apropiat de completitudine, cel care ne lasă fără conversații interioare, scenariul în interiorul căruia putem avansa către obiectivele noastre, în timp ce ne păstrăm lista de conversații interioare redusă sau chiar 0, păstrând nivelul total de loialitate față de intenția noastră. În acest scenariu, omul dobândește o putere imensă. Acest scenariu, odată transformat în disciplină, ajunge exact la următorul volum pe care noi o să-l tratăm, și anume „*Inițiativa*”. În momentul în care omul transformă în disciplină perseverența, prin excedentul depozitat în aura sa, el descoperă capacitatea de a iniția lucruri în viața lui, de a da el startul diferitelor acțiuni, intenții sau planuri.

Perseverența este un senzor de detectare al acțiunilor slabe

Perseverența este construită în așa fel încât să dă instantaneu controlul minții în momentul în care începem să luăm acțiuni mărunte, de duzină. Acțiunile de duzină sunt menite să genereze semnale de alarmă în creier deoarece acesta sesizează că omul s-a retras înapoi în zona de confort, a renunțat la curaj, iar prin asta înseamnă că nu mai accesează determinarea și nici perseverența.

Cu alte cuvinte, în momentul în care omul se retrage înapoi în zona de confort, acțiunea respectivă este detectată drept slabă. Slabă nu înseamnă că este nerelevantă, ci doar că se adresează zonei de confort și nu zonei descoperirii. Implică acțiuni de confort, relaxare, supraviețuire, nu are legătură cu a fi temerar, a fi cutezător, a merge adânc în zona de descoperire, ci are legătură cu a decupla de la curaj, de la energii înalte și a recupla la energia zonei de confort, în care creierul limbic conduce și în care conversațiile interioare sunt persistente sau prevalente.

Când o acțiune este rezonabilă, mintea o marchează ca fiind făcută din lene și mediocritate

În momentul în care mintea detectează că acțiunile noastre sunt de duzină, că impactul lor nu generează apropierea de obiectivele de la distanță față de zona de confort, atunci ele sunt catalogate, etichetate drept

conversații interioare. Majoritatea vin din zona „*Sunt mediocru*”, „*Sunt lipsit de putere*”, „*Sunt neputincios*” sau „*Sunt leneș*”. Ele sunt toate menite și create cu o singură intenție, să marcheze faptul că omul respectiv nu are vitalitate, de asta s-a întors în zona de confort, să se încarce, pe deoparte, iar pe de altă parte, să marcheze că un nou departament din creier ia conducerea comportamentului uman, și anume zona de supraviețuire, zona de economisire de resurse.

Aceste lucruri nu vor continua la nesfârșit, ele sunt prezente până în momentul în care persoana respectivă se revitalizează, iar atunci, din nou, va avea resurse necesare să iasă din zona de confort și să restarteze ciclul descoperirii. Este ca o respirație. Descoperim, explorăm, cucerim consumând energie, apoi ne reîntoarcem, facem cunoștință cu noua zonă de confort în care am perseverat și, în timpul acesta, ne odihnim și reconstruim hărțile la noua persoană care am devenit. Această respirație a spiritului este permanentă și se manifestă pentru fiecare persoană, după cum și ciclurile naturale.

Perseverența are acces la această arhivă și învață din ea, revenind mereu la ceea ce face mintea să tacă

Inima are darul de a înțelege mintea și de a o trata cu răbdare, de a o trata cu înțelegere, cu ascultare. Inima nu combate, inima este atentă, înțelege și, prin acceptarea a ceea ce se întâmplă, dezactivează mecanisme de apărare. Cu alte cuvinte, auzind deseori conversații interioare de

neputință, create în interiorul minții, inima începe să facă un inventar al acestor conversații și să înțeleagă nevoile corpului, urmând ca ulterior să le transforme în compasiune, empatie sau chiar iubire de sine, la niveluri înalte.

Înțelegând că numărul de conversații interioare care apar în interiorul minții este limitat, cantitatea de insulte și cuvinte de vibrație joasă pe care mintea le poate adresa sunt limitate chiar de dicționar, inima ajunge la un moment dat să perceapă direct nevoile minții. Când aude „*Sunt un leneș*”, ea înțelege că este timpul pentru odihnă. Când aude „*Sunt mediocru*”, ea înțelege că îmi doresc să aduc impecabilitate. Când aude „*Sunt confuz*”, inima înțelege că mintea are nevoie de claritate. Când aude „*Sunt singur*”, înțelege că mintea are nevoie de conectare.

Așadar, inima nu are nevoie să combată, să pedepsească mintea, ci pur și simplu ajunge să o înțeleagă și să o accepte, în felul acesta permițându-i existența, iar tocmai această permisiune o dezactivează și face trecerea înapoi în inimă. Dacă există o frică, cea mai mare frică pe care o are mintea este că inima va lua, fără drept de apel, sceptrul de la ea, va lua conducerea și își va declanșa supremația.

De aceea, mintea va sta permanent într-o stare de alertă în legătură cu obținerea sau deținerea stării de control. Permanent se întreabă „*Sunt în control, am control, am dreptate, este bine, este rău, este corect, este greșit?*”. Permanent are teama că ceva ar putea scăpa controlului ei. Și da, într-adevăr, există ceva care scapă controlului minții,

iar aceasta este inima, care, începând cu perseverența, se activează de la sine și, exact așa cum a prevăzut mintea, obține supremația fără nicio luptă, pur și simplu prin acceptare, dezactivând mintea.

A da tot pentru visul tău, în fiecare moment este la sursa tăcerii dorite de omul perseverent

În momentul în care cuplăm cu loialitate la intențiile pe care le-am creat către obiectivele noastre, într-adevăr, se declanșează tăcerea minții. Lucrul cel mai puternic pe care poate să-l facă un om este să se pună la dispoziția intențiilor sale în totalitate. Să dea tot, să fie dispus la orice, inclusiv la a-și da viața. Pentru că atunci când tot ceea ce tu dorești să se întâmple cauzezi, chiar și dacă asta îți pune viața în pericol, este o moarte demnă, este genul de schimb, genul de final în care demnitatea, onoarea, viața trăită la maxim, intențiile urmate cu loialitate 100% cauzează creierului să aibă o trecere ușoară. Când spun o trecere ușoară, mă refer la o dezactivare ușoară, o moarte ușoară, la a cauza o absorbție în conștiința colectivă cu mult mai multă ușurință decât un creier care se luptă, care regretă că nu a trăit de ajuns, că nu a putut de ajuns, că nu a făcut de ajuns.

Perseverența este una dintre disciplinele care susține oamenii până și la a face trecerea dintre corpuri, pentru că permite oamenilor să creeze discipline noi care se referă la a înțelege, la a asculta, la a percepe, iar aceste lucruri sunt foarte utile, în special pe finalul vieții unui om, atunci când

omul se confruntă cu scoaterea din circuit, scoaterea din funcțiune a calculatorului principal, și anume a minții.

Perseverența este o formă de interiorizare, de absență la orice altceva

În momentul în care oamenii compară acel plan interior de la nivel spiritual cu planul exterior, cu realitatea externă pe care dorim să o cauzăm, în momentul în care ne interiorizăm pentru a ne uita în acel plan, în acea amprentă energetică, acest proces este perceput atât de noi înșine, cât și de cei din exterior ca o formă din interiorizare. Ne uităm în inima noastră, vedem care este planul, vedem care sunt acțiunile, apoi ne reîntoarcem în acțiune și cauzăm mișcare, cauzăm progres, cauzăm acea realitate să fie îndeplinită.

Din exterior, oamenii care cuplează la perseverență sunt văzuți drept oameni singuratici, interiorizați, oameni cu o doză adâncă de introvertire. În momentul în care oamenii sunt percepuți în felul acesta, ei dau aparența că ar avea un univers interior spre care se reorientează și în care își găsesc claritatea, puterea de a acționa.

De asta, de multe ori perseverența este văzută ca o formă din introvertire. Oamenii aceia par drept îndârjiți, foarte focusați, ușor absenți din viața socială, pentru că ei sunt într-o continuă comparare a celor două hărți, a hărții interioare, energetică, a obiectivelor și harta exterioară, cea care reprezintă realizările noastre pe Pământ. Această mișcare rapidă între cele două hărți cauzează oamenilor

care cuplează la perseverență să fie percepuți, catalogați, observați drept oameni interiorizați, introverțiți.

Capitolul 7. O nouă chimie cucerește colonia

Fiecare gând al nostru, fiecare acțiune a noastră, fiecare idee, fiecare pas, fiecare lucru pe care îl facem va fi filtrat prin corpul nostru. Corpul nostru are marele dar, în același timp și marea limitare, de a spune permanent adevărul. Cu alte cuvinte, dacă în interiorul nostru există un subiect pe care îl considerăm incendiar, care ne agită, atunci acest lucru se va reflecta instant în nivelul hormonal. Dacă avem un subiect care ne calmează, o imagine, o viziune care ne aduce liniștea, instantaneu acest lucru se va reflecta în compoziția, în biochimia corpului uman. Iar asta va afecta toate procesele fiziologice, de la rezistența citoplasmei, a peretelui celular și până la PH-ul sângelui, de la densitatea organelor interne și până la calitatea lichidului cefalorahidian.

Toți parametrii gândirii, intenției noastre, acțiunilor noastre și ai aprinderilor noastre cauzează modificarea spațiului biochimic din corpul nostru. Așadar, acest capitol studiază cum perseverența marchează era trecerii omului la un nou nivel, la o nouă compoziție chimică. Datorită faptului că începe să se conecteze, să cupleze la energii de vibrație înaltă, acest om va avea, în mod implicit, procese ale corpului său fizic foarte diferite de restul oamenilor care nu accesează aceste energii.

Omul își schimbă năravul și odată cu acest lucru i se schimbă chimia

În momentul în care omul accesează noi instrumente de gestionare a realității devine creativ, responsabil, curajos, determinat, perseverent. Aceste năravuri, odată schimbate, se schimbă și felul în care omul își gestionează compoziția internă.

Simpla trecere de la reactivitatea zonei de confort, în care noi reacționăm la orice ne amenință liniștea, pacea, siguranța, la proactivitate, care presupune determinare, ieșirea din zona de confort, cucerirea de noi teritorii, ca să nu mai vorbim de perseverență sau inițiativă, activează un alt spațiu, un câmp al unor variante diferite de a trăi, de a alege, iar nivelul hormonal se schimbă tot. Se schimbă felul în care acel om funcționează la nivel de chimie, la nivel celular, iar această schimbare se face remarcată, în primul rând, în felul în care dependențele noastre sunt înlocuite cu altele. Și mă refer la dependențele de substanțe de impact stresant la substanțe care au impact relaxant sau poate explorator.

Mintea devine refractară la drogurile ieftine, cortizolul este pus în raftul din spate

În momentul în care omul se oprește din a trata viața ca un câmp de luptă, în momentul în care devine capabil de a relaționa cu viața drept un tablou care urmează a fi pictat,

atunci se schimbă comportamentul său. Se înlocuiește reactivitatea cu proactivitatea.

Unul dintre cei mai puternici stresori din sistemul endocrin este cortizolul. Acesta, odată secretat, cauzează simptome generalizate în corp, de la vasoconstrictor și până la creșterea tensiunii arteriale, de la modificarea densității peretelui celular și până la spasmarea organelor interne. Toate aceste simptome sunt cauzate de un compus chimic al cărui scop este să pună omul în stare de alertă și să-i dea energia necesară pentru a se deplasa, a fugi sau a reacționa, a riposta sub formă de luptă. Toate sunt reacții specifice cortizolului.

În momentul în care se face trecerea de la un program reactiv, de la o atitudine și o abordare a vieții într-un mod reactiv, în care puterea este în exterior, iar eu aici doar mă apăr, către un mod de gândire în care aici este creatorul, iar asta este lumea mea să o modelez, atunci se face trecerea către substanțe chimice de compoziții mult mai ordonate, favorabile corpului uman, favorabile pentru procesele creative, procesele cognitive, procesele de descoperire.

Un astfel de compus este dopamina, ea fiind specifică perseverenței. În momentul în care noi perseverăm, intenția noastră este ancorată în ceea ce se va întâmpla în viitor, dar și în prezentul imediat. Această dopamină, atunci când este folosită deseori, cauzează o dependență a sistemului celular de substanța respectivă. În acest fel, omul dorește să trăiască cât mai des această stare, prin urmare, el va cupla la perseverență tot mai des. În acest vals între cortizol și

dopamină, omul începe să aibă o preferință pentru claritate, viziune, explorare, descoperire, mai degrabă decât pentru stres, ascunziș și retragere în zona de confort.

Această migrație către substanțe chimice de calitate superioară, către droguri care, din punct de vedere chimic, au o structură celulară mult mai stabilă și favorabilă corpului uman, omul descoperă noi feluri de a fi. Iar această relaționare dintre felurile de a fi și compoziția chimică a corpului cauzează o stare de bine pentru toate părțile implicate, atât spiritul care accesează energii înalte, cât și corpul care stă relaxat pe durata unor evenimente care, în condiția anterioară, ar fi fost maxim de stresante și ar fi cauzat multă reactivitate în corpul uman.

Practic, omul devenind mai înțelept, nu mai reacționează la fel în preajma situațiilor din viață, ci devine proactiv, devine înțelegător și acceptă realitatea drept ceea ce este cu adevărat, rezultatul creației sale.

Locul cortizolului este luat de dopamină, puterea de a privi către un orizont în care visurile devin realitate

Unul dintre lucrurile uimitoare referitor la dopamină este că ea este secretată în cantități duble în momentul în care omul privește către cer. În momentul în care privirea depășește axa orizontală, cantitatea de dopamină pe care o secretăm practic se dublează, de unde și expresia *„privește către cer, privește către orizont, privește către nori, țintește către stele, iar dacă nimerești luna tot este bine”*. Ceea ce

Înseamnă că strămoșii noștri intuiau puterea privirii în a cauza în corpul nostru această stare de optimism, de putere în legătură cu viitorul.

În momentul în care dopamina este secretată, persoanele care sunt în posesia felului de a fi perseverență, sau alte feluri de a fi superioare perseverenței, încep să fie preocupați de impactul pe care îl cauzează în lume, atât la nivel personal, cât și la nivel de colectiv. Iar acest impact devine practic o dependență.

Oamenii doresc să-și lărgască aria de impact, în felul acesta permițându-și chimicale în corpul lor care să le onoreze dorința de proactivitate, de creativitate.

Schimbarea dinspre un stresor către un amplificator cauzează deschidere către ceea ce îndeplinește viitorul ținut

Oamenii încep să își mute privirea de pe un orizont care ține de trecut, adică cel în care suntem reactivi, pentru că asta este reactivitatea: este felul în care ne uităm la evenimentele stocate în minte, care, deși nu mai sunt, ne cauzează diferite impulsuri, aprinderi, diferite reacții, către procese proactive, care se află pe axa prezent-viitor.

În momentul în care omul vede beneficiile trecerii, atât la nivel chimic, cât și la nivel emoțional și energetic, se înlocuiește drenajul energetic cu plinătatea, cu completitudinea. Observând această diferență în toate aspectele sale, atât la nivel de identitate, cât și la nivel

spiritual, omul începe să dorească, tot mai mult, să aibă o gândire orientată spre viitor. Începe să devină responsabil, începe să planifice, începe să fie strategic, începe să fie creativ, începe să vrea ca intențiile lui să devină realitate și nu în orice fel, ci prin implicarea sa personală.

De asta, unul dintre următoarele salturi, după inițiativă, este responsabilitatea personală, capacitatea de a genera un viitor care să conțină exact imaginea pe care eu o doresc. Iar a mă recunoaște drept creator al realității în care trăiesc este o performanță extraordinară pentru un om: să se vadă drept constructor al tuturor lucrurilor din spațiul său. Este o doză de putere imensă.

**Odată ieșit din sfera cortizolului, omul perseverent
se desprinde pentru totdeauna de sfera
suferinței inconștiente**

Unul dintre lucrurile care vin la pachet cu focusarea omului pe trecutul său este că acele experiențe, care nu mai există, cauzează în sistemul hormonal reacții ca și cum ar fi prezente, în acest moment, în realitate. Creierul uman tratează amintirile pe care noi le invocăm din creierul nostru ca și cum ar fi prezente aici, acum, în plină desfășurare. Prin urmare, ori de câte ori facem asta, focusul nostru ducându-se pe trecut, devenim reactivi, secretăm cortizol, iar acest lucru constituie o fascinație și chiar o disciplină pentru foarte mulți oameni.

În momentul în care omul descoperă abilitatea de a se muta pe dopamină, de a cauza viitorul pe care îl dorește, de a se implica, prin perseverență, în generarea obiectivelor următoare, atunci practic acel om hotărăște că nu mai este dispus să petreacă timpul contemplând evenimente inexistente la prețul emoțiilor prezentului. Cu alte cuvinte, el este indispus la suferință, această suferință rezultând în cea mai mare parte din timp din contemplarea unor lucruri care nu mai există în prezentul imediat, ci provine din fascinații ale minții, din locuri în care mintea a rămas ancorată în trecut.

În acest fel, omul se uită la ceea ce a fost doar pentru a recunoaște interferențele minții

În momentul în care apare această luciditate, această deprindere a inimii de a recunoaște tiparele minții, omul începe să sondeze în stocul său de amintiri, fără a mai cupla la emoțiile specifice acelor momente din trecut. Mai mult, la nivelurile superioare, omul devine capabil să rescrie acele amintiri, nu prin rescrierea faptelor, ci prin rescrierea semnificațiilor pe care le pune asupra acelor amintiri.

Așadar, în momentul în care omul face această diferențiere, în momentul în care cuplează la amintiri doar pentru a extrage de acolo informațiile statistice necesare gestionării unor situații prezente, atunci se întâmplă minunea. Omul decuplează de la minte pentru totdeauna și o cheamă, o folosește, o invocă doar atunci când are nevoie și se află în situație de supraviețuire. Ceea ce înseamnă că era inimii

Începe și acel om va fi ancorat pentru totdeauna într-o zonă în care se poate uita la mintea lui drept un accesoriu, care este folosit ca orice accesoriu: atunci când este nevoie de el. În momentul în care scanează prin cotloanele minții și descoperă acolo date statistice despre lucrurile prin care persoana respectivă a trecut, inima are puterea de a adăuga peste aceste descoperiri, peste aceste amintiri, emoții evaluate de genul: empatie, compasiune, iubire de sine, iertare, recunoștință, care vor face subiectul unor volume următoare.

Când începe împărăția inimii, mintea este folosită drept un sertar în care ai amintiri în legătură cu lucrurile prin care ai trecut și nimic mai mult. Nu se mai conectează cu stări emoționale, cu atât mai mult nu mai declanșează puseuri chimice care să pună corpul în situații de risc.

Omul devine capabil să-și influențeze stările, persistând pe îndeplinirea viselor sale

Atunci când indiferent de conversațiile minții noi ne reîntoarcem întotdeauna la intenții, devenim loiali intenției noastre și în felul acesta îndeplinim obiectivele. Cu ocazia asta, observăm că mintea este dezactivată. Deși ea salvează informații despre tot ceea ce a trecut și toate lucrurile la care am fost reactiv, apare un dar divin la om, și anume, capacitatea de a rescrie, după pofța inimii, semnificațiile pe care le punem asupra întâmplărilor din trecut. Putem pune

recunoștință, iubire, încredere, putem pune afirmare sau chiar creativitate.

Așadar, omul nu mai simte nevoia de a afecta durata de viață a corpului său punând semnificații negative care cresc nivelul de uzură fizică, morală și energetică, ci găsește capacitatea de a adăuga semnificații care onorează viața, onorează experiențele de calitate, onorează înțelepciunea. Atunci când omul face acest lucru, ceea ce se întâmplă în interiorul inimii este că apare disciplina de a sta loial intențiilor care cauzează noi descoperiri, noi teritorii, care ulterior vor fi transformate în noi zone de confort.

Schimbarea cortizolului pe dopamină aduce mutarea atenției de pe trecut pe viitor

Un om focusat pe propriul viitor este un om care folosește arhiva minții drept consultanță, drept date statistice în legătură cu lucrurile care s-au întâmplat în trecut și care au generat nivelul de experiență al corpului său, al minții sale. Acest transfer chimic cauzează nu numai relaxare la nivelul întregului corp, dar cauzează și schimbarea calității proceselor neurologice în așa fel încât creierul, sistemul nervos central pe de-a întregul își schimbă calitatea, își schimbă preocupările.

Omul respectiv nu mai intră în introspecții păguboase ale evenimentelor defuncte, trecute, din mintea sa, ci devine fascinat de ceea ce este posibil în lume, de lucrurile pe care le poate crea, de destinații la care poate ajunge, de măsura

în care poate fi loial noilor intenții, noilor explorări și noilor posibilități care apar în spațiul său.

Construind un istoric bogat în dopamină, omul adoptă comparația spre mai bine

În momentul în care oamenii încep să se obișnuiască cu binele, încep să adopte ca stil de viață prospectarea și onorarea viitorului, prin cuplarea la perseverența ce creează noi și noi acțiuni. Atunci omul respectiv transformă la nivel de reflex dependența de dopamină și fascinația viitorului cu hărnicia acțiunilor, chiar și disciplina de a sta în intenții ce afectează viitorul și impactează oamenii din jur.

Această trecere către un nou nivel, devenită reflex, cauzează în oameni abilitatea de a se raporta la propriile lor amintiri ca fiind într-un loc în care, mai bine este posibil, mai degrabă decât niciodată nu va mai fi așa rău. Așadar, viața omului se transformă dintr-o fugă într-o chemare. Dacă atunci când este focusat pe trecut, omul este într-o fugă de lucrurile care au fost amenințătoare la un moment dat, atunci când omul devine conștient și creează un viitor de calibru, un viitor inspirațional care îl cheamă, el trece din energia de fugă către energia *„sunt chemat și doresc să mi se întâmples orice din ceea ce am creat”*. Această diferență transformă viața unui om într-un act de creativitate continuă și îl dedică energiilor înalte care țin de viziune, unitate, apartenență și așa mai departe.

Dopamina solicită cortexul prefrontal și determină identificarea, prezicerea și cauzarea impactului propriilor acțiuni în lumea exterioară

Cortexul prefrontal este unul dintre cele mai noi departamente din creier. El a apărut ca urmare a accentuării comportamentului social al oamenilor, ceea ce înseamnă că la oamenii care au comportamente sociale dezvoltate și cortexul prefrontal este mai activ. Comportament social înseamnă că oamenii sunt dedicați conectării, colaborării, unificării, apartenenței, contribuției, capacităților de a dezvolta empatie și compasiune. Aceste tipuri de emoții sunt stocate, procesate în cortexul prefrontal nu numai la oameni, ci și la alte specii care au această structură, cum ar fi delfinul. În momentul în care cortexul prefrontal dezvoltă preferențialitatea pentru dopamină, nu numai că aceasta crește, ci devine o resursă necesară noilor procese, iar dopamina stă la baza vizualizării unui viitor îmbietor.

Omul devine interesat să facă planuri de viitor care îl cheamă, care îl trag, care îl inspiră. Deodată se schimbă în întregime preocupările pe care astfel de persoane le au, prin faptul că ele se mută dintr-un câmp reactiv într-unul inovativ. Și aceasta este era în care noi trăim acum.

Renunțarea la cortizol desprinde omul de obișnuința de a invoca trecutul și istoria personală

Una dintre preocupările cele mai frecvente la oameni este de a invoca istoria personală într-un mod iresponsabil, aplicând victimizare pentru a genera la ceilalți oameni compătimirea. Compătimirea este foarte diferită de compasiune. Ea este mai asemănătoare milei decât empatiei și scopul ei este de a cauza o energie similară cu apartenența.

În momentul în care face trecerea de la cortizol la dopamină, omul nu mai este fascinat de istoria personală. Odată completată, odată pusă la punct, odată închise aprinderile, omul devine din ce în ce mai puțin interesat să vorbească despre cine este, ci el se reprezintă și se prezintă în fața altor oameni prin intențiile pe care le are la momentul prezent și la momentul viitor.

Primul mare diferențiator între un om care își gestionează cu responsabilitate istoria personală și unul care nu o face este axa timpului în care acel om trăiește. Un om care este pe cortizol va vorbi foarte mult despre trecut, în special despre neputința și nedreptățile care i s-au întâmplat. Un om care este axat pe dopamină va vorbi foarte mult despre felul în care își împlinește viziunea lui despre viitor, planurile pe care le are și lucrurile pe care dorește să le construiască. Între cele două personaje este o diferență imensă, unul este un lider, iar celălalt, în general, o victimă.

Capitolul 8. Rezultate ce aparțin

**Cititorul înțelege că perseverența vine cu darul de a
putea schimba cu ușurință între imaginea de
ansamblu și cea în detaliu**

Unul dintre marile beneficii ale perseverenței este capacitatea omului de a face zoom-in și zoom-out, în ceea ce privește realitatea și vibrația la care acea realitate se creează. Dacă omul se uită prin determinare la ceea ce îl cheamă, la periferiile curajului său, atunci prin perseverență el poate explora în detaliu fiecare milimetru din această incursiune, din această experiență în necunoscut, fiind capabil să descrie acolo atât acțiunile, cât și stările, durata de timp și uneori chiar și vibrația emoțiilor pe care vrea să le cupleze la acel obiectiv.

Prin urmare, prin intermediul perseverenței, omul dobândește această eleganță de a dansa cu ușurință între a vedea de la distanță obiectivele sale și apoi a intra în micro detaliu și a vedea cele mai mici finețuri din planurile și intențiile sale. Această putere de a jongla îi dă o capacitate imensă de a fi nu numai creativ în legătură cu ceea ce reprezintă zona de interes, cât și de a face ajustări care sunt invizibile dacă stai la distanță și nu te apropii de axa timpului care trebuie acoperită cu acțiune. Prin urmare, omul descoperă o capacitate imensă de a influența propriul destin

și, mai mult, această capacitate de a influența destinul nu se bazează pe rezistență sau pe conflict, ci se bazează pe abilitatea de a fi proactiv, de a prevedea lucrurile care se vor întâmpla, de a le lua în calcul și de a le include în acțiuni, perspective, rezultate sau chiar comunicări care fac acele conflicte complet inutile.

Vizualizarea continuă a rezultatului final oferă luxul expandării acestei experiențe în procese, acțiuni și rezultate parțiale

În momentul în care omul privește imaginea de ansamblu, obiectivul pe care și-l dorește, prin intermediul perseverenței, el îl poate vedea sub forma unui puzzle și poate împărți acest puzzle în piesele componente. Fiecare piesă din acest puzzle are propriile procese, propriile acțiuni, propria durată, propria frecvență, chiar și propria semnificație.

Când omul este capabil să ia și să ordoneze cronologic aceste lucruri prin intermediul perseverenței sale, el poate să stabilească etape și structuri pe care să le abordeze metodologic pe măsură ce își îndeplinește obiectivele. Așadar, în momentul în care aceste etape, aceste stagii sunt planificate în realitate, omul are capacitatea de a se bucura la încheierea fiecărei etape, de a celebra la începutul fiecărei etape și, astfel, îi dă capacitatea de a se menține interesat, motivat, recunoscut, văzut, implicat, pasional în legătură cu tot ceea ce cuplează la felul de a fi numit perseverență.

Prin urmare, în momentul în care un om are capacitatea de a intra cu atâta putere în detaliile obiectivelor sale, el devine nu numai creativ, ci și responsabil în legătură cu a le face să se întâmple, de aici și caracterul proactiv.

Proactivitatea este o mare realizare spirituală, este capacitatea de a crea acțiunile potrivite pentru îndeplinirea visului său, fără a mai trebui să sufere de pe seama eșecurilor, lucru care, la versiunea umană anterioară, la cea dependentă de cortizol, era o nevoie strictă, omul trebuia să sufere și, ca urmare a suferinței, să învețe. În acest moment, omul care migrează către dopamină are capacitatea de a prevedea și asta face suferința opțională. Era suferinței se încheie și începe era creatorilor.

**În acest fel, creatorul perseverenței dobândește putere
atât în raport cu intenția circulară, cât și cu procesele
fiecărei etape din realizarea obiectivului**

Această colecție de mini-cicluri de viață, de stagii, de etape, de metode și de acțiuni care împreună formează un întreg 100% realizabil, face migrația de la completarea unei mari intenții circulare la suma unor mici intenții care se completează în sine.

Așadar, omul are de ales între a vizualiza îndeplinirea obiectivelor sale fie ca un mare ciclu care se autocompletează, fie ca o sumă de multe mini-cicluri prin care trece, iar acea celebrare, bucurie, traversare, integritate, înțelegere parțială a obiectivelor pe care el le îndeplinește să

devină o normă de lucru. Omul respectiv începe să se bucure pentru simplul fapt că este în procesul de evoluție. Nu mai este nevoie să ajungă la o destinație pentru a avea motivul sau justificarea celebrării, ci poate sărbători oricând, pentru că vede valoarea fiecărui moment, a fiecărei etape și înțelege rostul ei, rostul transformării din fiecare celulă a obiectivelor sale.

Fiind capabil să vizualizeze propria intenție în cele mai mici detalii, perseverentul are acces la finețurile fiecărei acțiuni, înțelegând impactul lor local și generalizat

Efectul acesta de integrare al impactului local în cel generalizat face ca omul să înțeleagă relevanța, importanța fiecărei acțiuni și astfel, începe să coordoneze acțiunea și impactul de fiecare dată. Înțelegând acest lucru, omul descoperă unul dintre lucrurile utile mai târziu, atunci când descoperă saltul de cauzalitate. Omul începe să devină responsabil pentru lucrurile care se întâmplă în lume, iar când spun responsabil nu mă refer la vinovat, ci poate vedea cum el, prin anumite feluri de a fi, anumite comportamente, un anumit limbaj a generat în lume simptome asupra cărora poate să-și asume responsabilitatea.

Utilitatea acestui lucru, acestui început de cauzalitate, este tocmai pentru a căpăta un plus de putere în raport cu lumea cu care interacționează. Cauzalitatea este, de fapt, răsăritul puterii personale: omul devine capabil să observe că ceea ce se întâmplă în lume este pentru că el a creat acel

lucru. Această formă de autoritate îi dă capacitatea de a-și găsi liniștea, înțelegând că, oriunde s-ar duce și orice s-ar întâmpla, el are putere cu circumstanțele de orice tip. Iar acest tip de putere este practic începutul îndumnezeirii.

Aceste detalii adaugă întregii experiențe capacitatea de reglaj fin, proactivitate, cât și predispoziția la detașare față de ceea ce nu a funcționat anterior

Omul care a descoperit mecanismele cauzalității nu mai are nevoie să sufere, iar dacă se întâmplă își asumă instant responsabilitatea că el a fost cel care a cauzat acele evenimente ce l-au pus în suferință. Prin urmare, un astfel de om merge prin lume cu acceptare. Are capacitatea de a crea instant semnificații care să-l pună într-o postură de putere: *„Eu am cauzat acest lucru în lume și, prin urmare, nu sunt depășit de proporțiile acestor lucruri.”* Niciodată nu intră într-o poziție de inferioritate pentru că în termeni de secunde își asumă responsabilitatea a orice s-a creat: că este vorba de o ploaie, de un război, de o faptă bună, de un câștig de bani, de o unificare sau chiar de o ceartă sau o disensiune între oameni, acest om își poate asuma că lumea este din cauza lui. Și nu din principii de vinovăție, ci din principii de cauzalitate.

O astfel de persoană poate să determine, prin perseverența sa, o înlănțuire de evenimente care, bine calculate, pot schimba arii geografice întregi, pot schimba destine și țări, pot schimba chiar Planeta întreagă. Tot ce este

necesar este un act de perseverență care să includă destinații multiple, putând să definească evenimente aflate la 2-3 ani distanță între ele drept etape intermediare ale unui proiect mai mare. Acest om poate să creioneze istoria unei planete cu suficientă intenționalitate și cu suficientă perseverență.

În tot acest proces, persistă permanent modelul spiritual energetic și mental al obiectivului dorit

Unul dintre lucrurile care mențin perseverența activă este tocmai faptul că, la nivel mental și spiritual, omul păstrează imaginea lucrului pe care îl urmărește, imaginea a ceea ce vrea să pună în realitate. Păstrând acest lucru activ permanent în inima lui, el are capacitatea de a modifica detalii prin diferite tipuri de variante, printr-un număr infinit de variante, pentru a ajunge la acea destinație.

Un exemplu foarte util în această direcție este o călătorie către vârful unui munte. Eu cunosc foarte mulți munți la care sunt multiple posibilități de a ajunge, pe drumuri diferite, din orașe diferite, către același vârf: că este vorba de Himalaya în care se poate ajunge din China, din Nepal și din Tibet, că este vorba de vârful Omu unde se poate ajunge de la Mălăiești, de la Coștila, pe Valea Cerbului, pe Bucșoiu, pe Brâna Caprelor, pe Valea Doamnelor, pe Platoul Babele, sunt cel puțin 11 drumuri pe care se poate ajunge la același vârf.

În momentul în care un om vede imaginea de ansamblu, el are capacitatea de a calcula, în mod proactiv și în timp real,

traseul pe care să ajungă acolo, poate adăugând pe drum experiențe și îndeplinirea unor mini obiective. Acest act de complexitate extraordinară la nivelul comportamentului uman îi dă puterea de a fi fluid, de a fi creativ. Îi dă capacitatea de a fi adaptabil, adaptabilitatea fiind practic unul din următoarele volume ale acestei colecții.

**Perseverentul observă structura de puzzle a acțiunilor
care aparțin imaginii și poate interveni în timp
real către a crea o intenție circulară**

În momentul în care ne uităm la imaginea de ansamblu, observăm acele acțiuni care sunt relevante pentru a duce planul la îndeplinire. Când alegem să îndeplinim acele acțiuni, descoperim o putere imensă în a genera nu numai intervalul de timp în care se ajunge la acele acțiuni, cât și intensitatea cu care este nevoie ca acele acțiuni să fie luate.

Un astfel de om perseverent are acces la putere, are acces la creativitate, are acces la diferite modalități de a îndeplini acel viitor, dar, mai presus de toate, are acces la claritate. Îi este clar în ce etapă se află, în ce procent de îndeplinire a obiectivului și, mai mult, care este genul de resurse și care este tipul de efort care, odată cuplate la acel context, vor duce obiectivul către îndeplinire.

Obiectivul oricărui îndepliniri de obiective este tocmai circularitatea intenției, și anume sentimentul de completitudine peste care se adaugă bucuria de a pune în lumea reală, la care se adaugă zeciuiala oferită de univers,

ca urmare a faptului că am contribuit la creșterea nivelului de organizare din spațiul în care am creat.

Pe baza excedentului energetic de la nivelurile anterioare, se creează răbdarea și îngăduința cu fiecare dintre etapele de implementare

Ca la fiecare creare de excedent, în momentul în care dobândim disciplina perseverenței, avem capacitatea de a evolua către noi forme de energii și noi salturi de conștiință. Salturile de conștiință se conturează ca urmare a înțelegerii etapelor, ca urmare a faptului că omul este proactiv în legătură cu ele și că înțelege de ce le-a creat, în ce direcție și cu ce intensitate se vor desfășura. Acest om dezvoltă unul dintre cele mai importante beneficii ale unei persoane strategice, și anume răbdare și îngăduință cu lucrurile care se află în teren.

Această răbdare provine din faptul că el înțelege cât anume durează să implementeze fiecare pas, înțelege cât ia să se maturizeze fiecare etapă și, mai mult, este îngăduitor cu lucrurile care apar din contextele vecine, înțelegând că aceste interferențe sunt create de el și pot fi declarate obstacole. Dar, așa cum am discutat în etapele anterioare, perseverența tratează obstacolele ca fiind inexistente, omul perseverent va crea întotdeauna o cale împrejurul lor.

Sucesiunea acțiunilor este într-un acord foarte fin cu starea de completitudine resimțită pe durata întregului proces

Fiind creatorul acțiunilor sale și alegând în mod specific acțiunile nerezonabile care duc la îndeplinirea aceluși obiectiv, toate fiind create către o intenție circulară de completitudine, omul devine nu numai răbdător și îngăduitor, dar înțelege și locul în care se află, acceptă acțiunile pe care le ia, iar acest lucru îi dă puterea de a fi foarte clar în legătură cu fiecare pas. Toate aceste lucruri, laolaltă, transformate într-o disciplină, dau naștere aceluși luptător al puterii personale, aceluși om de putere personală, care are drept trăsături principale strategia, alegerea momentului potrivit și mentalitatea de zero regret. Toate aceste lucruri împreună sunt începutul puterii pure, începutul autorității.

Fiecare moment are propria sa evaluare din punct de vedere al progresului cauzat la nivelul întregului

Așa cum este natural, pentru ca un întreg să funcționeze este necesar ca fiecare porțiune din întreg să funcționeze. Dacă orice piesă dintr-un întreg este defectă, întregul în general se oprește. Așadar, persoana care cuplează la perseverență are ca salt secundar de conștiință abilitatea de a analiza subansamble, de a analiza piesele componente ale unor obiective mai mari și de a determina ce anume funcționează sau nu la nivel de detaliu. În momentul în care

face asta, acest om este capabil să evalueze fiecare porțiune, să înțeleagă cum anume se poate reîntoarce la intenția sa în caz că există abateri, dar cel mai des are capacitatea de a influența aceste lucruri în timp real pe baza estimărilor de funcționalitate în cadrul procesului per total. Omul care cuplează la perseverență are acest lux de a privi viața atât de la nivelul unui avion care survolează de la distanță, cât și de la nivelul detaliului.

Joaca între cele două niveluri de micro-management și macro-management îi dă abilitatea de a avea o atitudine foarte puternică în legătură cu lucrurile din viața sa, de a putea transforma cursul fiecărui domeniu din viața personală și din viața colectivității în momentul în care se implică la nivel de colectivitate.

**Puterea perseverenței de a împinge acțiuni relevante în
realitatea materială este amplificată de reglajul fin al
unei împliniri în continuă creștere**

De fiecare dată când omul împarte marile obiective în mici obiective care sunt realizate succesiv într-o anumită ordine cronologică, fiecare dintre aceste mini obiective are o mini intenție circulară. Așadar, în loc să vâneze către marea împlinire a realizării obiectivului final omul începe să se bucure de fiecare detaliu, iar închiderea fiecare intenții pe fiecare acțiune ce duce la finalitate îi cauzează omului o stare de împlinire, de bucurie, ulterior transformată în integritate. Această împlinire, la nivelul fiecărei secunde din procesul

total, face ca viața să merite trăită. Omul dezvoltă capacitatea de a fi bucuros și de avea rost în timp ce își urmează visurile, în timp ce își onorează intențiile, în timp ce stă loial lucrurilor pe care le creează, pe direcțiile pe care le creează.

Capitolul 9. Treptele inițiativei

Cititorul înțelege că perseverența sta la temelia inițiativei

În momentul în care felul de a fi perseverență se transformă în disciplină, se creează un excedent care, alături de zeciuială, contribuie la activarea următorului fel de a fi. În acest caz, următorul fel de a fi este inițiativa. Dacă până acum omul era determinat de obiectivele sale, era atras și înainta către obiective prin dor și prin faptul că era chemat, la nivel de inițiativă persoana are ocazia să creeze propriile sale obiective din propria voință, alegându-și direcția înspre care vrea să evolueze. Practic, se schimbă relaționarea dintre obiective și persoană, în așa fel încât relația devine una de cauzalitate. Omul are capacitatea să cauzeze obiectivele sale după propriul său gust, după bunul său gust și după voința lui, mai degrabă decât acele obiective să-l aleagă pe el, cum a fost până la nivelul perseverenței.

Excedentul combinat al tuturor treptelor anterioare - curaj, determinare, perseverență - construiesc temelia pe care se naște inițiativa

În momentul în care un om descoperă inițiativa, el are capacitatea de a-și declara intențiile, de a crea un context, de a alege domeniul pe care se dezvoltă saltul de conștiință

respectiv sau crearea obiectivului respectiv. Mai mult, are ocazia de a stabili destinația spre care se îndreaptă, iar prin intermediul perseverenței, să aleagă felurile de a fi pe care dorește să le trăiască în această experiență.

Bineînțeles că la final se vor adăuga, pe această intenție, așa cum am discutat pe parcursul acestei cărți, prin felul de a fi numit perseverență, toate acțiunile, etapele, metodele și instrumentele necesare pentru a ajunge la finalitate. Prin urmare, inițiativa se adaugă tuturor felurilor de a fi existente.

În momentul în care un om dobândește inițiativă, el are capacitatea să fie cauză în materie de a crea propriile sale direcții, iar acest lucru este un salt care îl apropie foarte mult de nivelul de creator și vizionar.

**Capacitatea unui om de a ieși din reactivitate și de a
avea un cuvânt de spus în raport cu visurile sale
este o energie extraordinară de puternică**

Deși omul este la nivelul la care face tot ce este de făcut prin perseverență, determinare și curaj pentru a-și atinge obiectivele, aceste obiective de până acum au cauzat în om reactivitate, în sensul în care omul, ieșind în afara zonei sale de confort, s-a lăsat atras de ceea ce a părut atractiv la orizont.

În cazul inițiativei, omul are ocazia să determine care este viitorul optim pentru el, are ocazia ca el însuși să creeze destinația, obiectivele și direcția în care se dezvoltă. Sunt unii

oameni care aleg să se dezvolte pe latura spiritualității, alții pe latura de business, alții pe familie sau pe zona de sănătate.

Fiecare om care are inițiativă are capacitatea de a crea de la zero obiectivele, direcția și nivelul de profunzime la care vrea să ajungă. O astfel de inițiativă îi permite omului respectiv să aibă nu numai libertate în determinarea destinației, dar și capacitatea de a alege intervalul de timp în care se ajunge acolo, de a alege intensitatea implicării sale, ca energie și timp, ca energie și efort. În același fel, are ocazia să creeze această inițiativă într-o direcție în care să-i provoace orizonturile, să-i provoace credințele, paradigmele după care a funcționat până la momentul respectiv, uneori chiar și capacitățile sale fizice, nu doar cele mentale.

Un om cu inițiativă dezvăluie primele trăsături ale unui om cu putere personală

În momentul în care se creează inițiativa, omul devine autocefal: are capacitatea de autodeterminare, iar asta îl apropie foarte mult de putere personală. Puterea personală reprezintă abilitatea unui om de a acționa într-un mod nerezonabil, pe bază de acțiuni de convergență, cum am stabilit în volumul anterior „*Determinarea*”, iar aceste acțiuni de convergență îi permit ca el să înainteze în salturi foarte rapide către obiectivul pe care l-a creat. Dacă la determinare, acțiunile de convergență erau menite să acopere cât mai repede distanța dintre om și obiectivele sale, dintre zona în care a ieșit din confort, din zona de supraviețuire, și cea în

care se încheie intenția circulară, în cazul inițiativei, omul are capacitatea a deveni om de putere personală prin faptul că adaugă câteva alte trăsături acestor acțiuni de convergență, care le vom afla după cum urmează chiar acum.

Strategia

Strategia este capacitatea unui om de a alege felul în care abordează obiectivele sale, de a avea un plan care implică asumare și putere personală, dar, în același timp, de a crea etapele prin care el se apropie de obiectivele pe care el însuși le-a determinat.

Alegerea momentului potrivit

Alegerea momentului potrivit este o trăsătură foarte importantă a unui om de putere personală și are legătură cu a aștepta până când momentul potrivit se naște. Acest moment este determinat de cantitatea de energie optimă, sau mai bine zis, după maximul de energie care se stochează în momentul considerat a fi cel oportun. Momentul oportun în general este cel în care se intersectează cele mai multe sincronități.

Când este la intersecția mai multor oportunități de putere, când este la intersecția mai multor contexte, o secundă devine foarte valoroasă. De ce? Pentru că prin acțiunea luată în acea secundă, multiple interese se dezvoltă. Am dat exemplu mai devreme în carte, în legătură cu

umplerea paharelor de apă de pe masă: a onorat și inițiativa mea de a mă hidrata, și capacitatea de a sta complet în legătură cu intenția mea, și calitatea videoclipului, și contribuția în viața echipei.

În momentul în care o simplă acțiune onorează contexte multiple de la o singură persoană, mai multe persoane, sau chiar o comunitate, se spune că, în acel moment, a fost alegerea unui moment de putere, a fost alegerea momentului potrivit. Astfel de momente potrivite cauzează îndeplinirea nevoilor multiple și astfel, zeciuiala energetică obținută prin faptul că fiecare își îndeplinește motivul existenței sale în acel loc devine o cantitate foarte mare de energie care mărește aura, mărește capacitățile și abilitățile omului de putere personală.

Depășirea conversațiilor interioare. Chemarea completitudinii

Cel de-al treilea semn distinctiv al unui om de putere personală este că el are capacitatea de a depăși orice conversație interioară, în așa fel încât să se lase chemat către completitudine. Această abilitate, numită mai târziu impecabilitate, este prezentă la un luptător al puterii personale, prin faptul că el are ocazia să aleagă ca acele conversații interioare din mintea sa (pe care mintea le fabrică în mod natural) să continue să se fabrice sau procesul de fabricație a lor să se oprească cu totul. În momentul în care o persoană alege să nu mai fabrice

conversații interioare se spune că lista de așteptare a tuturor contextelor din interiorul lui se oprește. Acel moment este considerat, în puterea personală, ca fiind oprirea lumii. În momentul în care lumea se oprește, acel om nu mai are aprinderi în legături cu nimic. El are capacitatea să genereze un comportament proactiv de fiecare dată, are capacitatea să influențeze lumea din exterior. În schimb, nu se mai lasă aprins de lucrurile din jurul său.

Acest tip de liniște, acest tip de calm, îl face pe om să pară aproape inuman. Îi dă capacitatea să creeze contexte în jurul lui din care restul oamenilor cresc, în timp ce el trăiește din zeciuiala faptelor sale, mult mai mult decât din rezultatele faptelor sale. Existența lui devine pur energetică.

Asta nu înseamnă că nu are comportamente umane, că nu se hrănește sau că nu interacționează, nu comunică. Ci înseamnă că, pur și simplu, motivul pentru care el există este pentru a strânge excedent în aura sa, pentru a cauza un impact din ce în ce mai mare la nivelul comunităților în care trăiește, la nivelul regiunii geografice în care trăiește sau chiar la nivelul de umanitate, de planetă.

**Disciplina perseverenței conferă omului certitudinea că
totul este realizabil și constituie fundamentul
optimismului de mai târziu**

În momentul în care o persoană dezvoltă reflexul de a cauza tot ce este necesar la nivel de acțiune, la nivel de strategie, la nivel de implicare, în așa fel încât obiectivele sale

să se îndeplinească, acest tip de reflex se depozitează în trecutul său, în mintea lui ca fiind un excedent de putere. Acest excedent de putere dă naștere, ca în fiecare caz, unei conversații de putere. Dacă conversațiile interioare de neputință sunt de vibrație joasă, conversațiile interioare de putere sunt de vibrație înaltă. În general, conversația care se naște într-un astfel de om este că pe orice și-ar pune intenția devine realitate.

În momentul în care un om dezvoltă o astfel de conversație, orice obiectiv este abordabil pentru el. Nu există un lucru pe care să-și focuseze intenția și care să nu devină realitate. Iar acest lucru se întâmplă datorită faptului că el are atât experiența, înțelepciunea multiplelor contexte care au fost duse către completitudinea obiectivelor îndeplinite, cât și a pașilor încheiați cu succes până la îndeplinirea acelor obiective.

Omul acesta are capacitatea de a crea multiple strategii către îndeplinirea viselor sale, prin multiple fire de posibilități, în timp ce cauzează, în același timp, stocare de excedent de energie, stocare de zeciuială și, în primul rând, capacitatea de a contribui la viața oamenilor din jurul său. Astfel de circumstanțe puse în aura unei singure persoane cauzează o evoluție foarte rapidă, iar acesta este debutul optimismului. Optimism înseamnă capacitatea de a te uita la absolut orice din jurul tău cu certitudinea că acel lucru este abordabil, realizabil, tangibil și posibil de manifestat în realitate.

**Pentru a trece la inițiativă este necesar ca mai întâi
perseverența să devină prezent la impactul
abaterei de la acțiunile loiale intențiilor sale**

Unul dintre cele mai importante reflexe este ca oamenii să devină conștienți de ceea ce se întâmplă atunci când loialitatea față de propriile intenții dispare, pentru că această abatere îi costă nașterea de noi conversații interioare. Aceste conversații interioare se transformă instantaneu, după cum am discutat în capitolele anterioare, în prilej de acțiuni distorsionate, în rezultate care duc la picaje de energie și, mai mult, în transformarea cu totul a stilului de viață.

În momentul în care acest om devine capabil să recunoască impactul abaterilor, el este capabil să genereze modificări ale acestor paradigme interioare în mod proactiv, ceea ce se soldează cu modificarea acțiunilor posibile, ulterior a rezultatelor și a întregului stil de viață. Cu alte cuvinte, o persoană care stochează excedent de perseverență are capacitatea de a adresa, în timp real, variante de viitor în care pierderea puterii personale ar fi putut cauza derapaje în nivelul său de conștiință. Având capacitatea de a lucra proactiv, acest om adresează în avans astfel de lucruri și, în felul acesta, atenuează sau cauzează dispariția sau ștergerea conversațiilor sale interioare.

Lucrurile acestea se realizează nu prin simplu exercițiu mental, ci prin exercițiu practic, experiențial, în care acest tip de om, înzestrat cu perseverență, ulterior cu inițiativă și

optimism, are capacitatea de a se realinia permanent în fiecare secundă, în fiecare minut. În fiecare secundă are capacitatea de a deveni prezent la care sunt intențiile sale reale și cum să rămână fidel lor, continuând să fie în completitudine și încheind intenții circulare. Genul acesta de comportament se transformă ulterior în impecabilitate, adică un om care are capacitatea de a trăi cu zero regrete.

Eșecul devine astfel feedback pozitiv al vocii intuiției

În momentul în care acest om observă impactul pe care îl are derapajul de la intențiile pe care el le construiește și observă că, de fiecare dată când el se abate de la ceea ce inițial era considerat drept intenția sa, vocea intuiției începe să indice, prin conversații interioare, noi comportamente și noi paradigme, acesta începe să adreseze acele lucruri. Faptul că are un indicator care marchează, pe harta conștiinței sale, momentele în care a derapat, îi oferă prilej de înțelepciune.

Omul nu se mai conectează cu trecutul lui ca fiind un trecut cauzator de istorii personale și de conversații slabe, ci se conectează cu experiența lui anterioară ca fiind un prilej de înțelepciune, de evoluție și de creștere. Capacitatea lui de a transforma istoria personală într-o resursă proactivă de energie, care favorizează creșterea nivelului de conștiință, îi dă capacitatea de a relaționa cu trecutul său dintr-o zonă de impecabilitate și, totodată, îi dă capacitatea de a fi orientat către viitor. Toate acțiunile pe care le face această persoană

sunt orientate către un viitor în care lumea, el însuși și ceilalți au parte de creștere, au parte de evoluție.

Acordat la finețea mesajelor primite de la inima sa, omul perseverent începe să creadă în sine și în ceea ce simte când este în conectare cu inima sa

În momentul în care omul dezvoltă o obișnuință din a asculta glasul inimii, cântecul inimii, care se întâmplă de fiecare dată când este acordat cu intenția și înaintea pe acea intenție până la îndeplinirea obiectivelor sale, acest lucru deodată devenit obișnuință, cauzând în omul respectiv reflexul de a avea încredere în sine și în vocea intuiției sale. Are încredere în puterea sa personală. Această încredere se bazează la început pe o accesare a trecutului și o comparație cu acele circumstanțe, dar pe măsură ce avansează în viitor, se transformă într-un reflex și într-o certitudine.

Omul are încredere în el pentru că omul are încredere în el. Nu mai are întrebări în legătură cu „*oare mă voi descurca, oare voi face față*” și intră direct într-un mod în care „*orice apare în spațiul meu este în puterea mea și, prin urmare, este influențabil, cauzabil și determinabil de către mine*”.

Genul acesta de putere face ca un om să devină autoritate în toate spațiile pe care le traversează. Pentru că oriunde mergem, înainte de orice, spațiul nostru înaintea noastră. Oriunde am merge, spațiul nostru este cu noi. Așadar, în momentul în care noi suntem autoritate în propriul spațiu, deodată, suntem autoritate oriunde am

merge, în legătură și în raport cu toate persoanele, circumstanțele, situațiile, ființele, regnurile pe care le includem în acel spațiu al nostru.

Genul acesta de putere personală se transformă ulterior în suveranitate și este capacitatea de a administra la nivel de conștiință forme de viață din acel teritoriu. Cu cât un om crește mai mult, cu atât spațiul său se lărgeste. În momentul în care se lărgeste pe distanțe foarte mari, acel om influențează regiuni, teritorii și un număr mare de conștiințe.

Capitolul 10. O viață cu zero regrete

Așa cum spuneam, unul dintre beneficiile cele mai mari ale perseverenței este transformarea în reflex a abilității de a onora obiectivul, prin acțiuni strategice luate cu impecabilitate și prin alegerea momentului potrivit, iar acest lucru duce la cauzarea unor efecte care ies din sfera moralității. A ieși din sfera moralității nu înseamnă a fi un om care nu are un comportament moral sau care are un comportament nociv, toxic în raport cu ceilalți oameni. A fi lipsit de moralitate înseamnă că acest om nu mai este afectat de dualitate. El nu mai calculează viața sa în termeni de bine - rău, corect - greșit, moral - imoral, ci el calculează viața în termeni de putere personală, în termeni de contribuție în viața altor oameni, în termeni de evoluție în ceea ce privește puterea sa personală și în termeni de evoluție în ceea ce privește impactul pe care îl are în societatea, umanitatea în care el există.

Cititorul începe să intuiască apusul moralității

În momentul în care un om intuește apusul moralității, el observă că, ori de câte ori consideră că ceea ce face este rău, activează instantaneu mintea și intră într-un comportament de supraviețuire, de fugă față de anumite lucruri, de anumite criterii, de anumite acțiuni, iar prin asta el

cauzează să fie în reactivitate față de tot ceea ce înseamnă fugă. Și tot el observă că, ori de câte ori ceea ce face este catalogat drept bine, el se transferă în inimă, dar de multe ori o face din ambiție, din compensare, tocmai pentru a aparține, pentru a fi iubit. La un moment dat, un om de putere personală, în special cel care a descoperit trăsătura numită perseverență, dorește sau intuiește că este necesar să renunțe la dualitate, pentru că această dualitate permite ca regulile jocului să fie stabilite de cineva din exterior și nu numai din exterior, dar și din trecut. Aceste norme au fost stabilite de strămoșii noștri, iar la această negociere noi, oamenii prezentului, nu am participat cu semnătură.

Pur și simplu ne-am lăsat educați de către persoanele care au transmis aceste reguli din vechime. Unul din cele mai puternice lucruri pe care o astfel de persoană poate să le facă este procedura de a da unsubscribe, de a anula contractul la care nu a participat, acest lucru permițându-i ca, ușor ușor, să se elibereze de procedurile morale care garantează că lumea îl va iubi, valida, plăcea, pe tipul de om care se conformează unor astfel de reguli.

În momentul în care omul intuiește apusul moralității, el începe să caute soluții la a crea o viață cu zero regrete, în care nu este reactiv la niciun fel de normă și nu permite declanșarea fricii în spațiul său, ca urmare a unor pedepse sociale, a izolării, a lipsei de apartenență, a retragerii iubirii sau chiar a exilării.

leșind din cultura cortizolului, omul începe să se detașeze de acțiunile, gândurile și rezultatele cauzatoare de vinovăție, rușine sau stres

Pentru ca stresorul numit cortizol să poată fi secretat în sânge, este nevoie ca omul să creeze niște acțiuni care au ca impact emoții negative. Aceste emoții, în general, sunt din gama vinovăție, rușine, compromis sau poate chiar frică.

În momentul în care omul dezvoltă disciplina de a crea acțiuni generatoare de dopamină, adică își mută focusul de pe trecut pe viitor, el nu mai este atașat de a crea sentimente de vinovăție, iar prin asta se desprinde de moralitate. Cultura vinovăției a fost încurajată multă vreme, tocmai pentru că determina oamenii să asculte de un for extern, de o autoritate externă, care să expună termenii în care este necesar să se comporte și să participe în societate pentru a putea fi acceptat.

În momentul în care o persoană nu mai este tributară cortizolului, nu mai fabrică rușine în corpul său, libertatea de exprimare, stilul de comunicare, capacitățile de performanță, eficiența, productivitatea, felul în care acest om socializează și interacționează cu restul oamenilor se schimbă tranșant, se schimbă total prin faptul că acest om este nu numai curajos și autentic, dar are și capacitatea de a depăși norme sociale, indiferent de direcția în care alege să-și stabilească obiectivele. Acest lucru cauzează o sursă imensă de inspirație pentru semenii săi, dar și creșteri imense în ceea ce privește speranța în legătură cu ceea ce este posibil pentru omenire.

Dacă oamenii, până la acel moment, considerau că nimic altceva nu mai este posibil, în momentul în care o astfel de persoană apare și rupe toate barajele și distruge toate normele, arde toate regulile, dă unsubscribe la toate codurile concepute până atunci, ei ajung să iubească acest lucru, pentru că asta le dă speranța că această strategie, acest tip de comportament este posibil și pentru ei.

Această mișcare de independență îi aduce bucuria de a-și asuma propriile acțiuni ca fiind esențiale și eliberatoare, ieșind astfel din sfera moralității (bine - rău)

În momentul în care o persoană descoperă dulceața de a trăi o viață cu zero regrete, aceasta nu numai că a ieșit din zona reactivității, nu numai că a devenit independentă de cel mai ieftin drog de pe planetă, fabricat în interiorul corpului uman, și anume cortizolul, ci a dobândit și capacitatea de a deveni un vizionar. Focusul se mută din trecut către prezent, respectiv viitor, se mută dinspre propria persoană către comunitate, planetă, ceilalți oameni. Se mută dinspre egoism către contribuție, apartenență, unificare.

Acest om practic își schimbă pe de-a întregul preocupările. El devine genul de om care nu se mai focusează pe nevoile personale ci pe soluționarea nevoilor globale, ale colectivului. El trece de la o gândire care este orientată spre victimizare către o gândire în perspectivă, orientată către adresarea nevoilor viitoare ale omenirii, devine strategic, devine impecabil și devine unificator.

O astfel de persoană nu poate fi trecută cu vederea, oriunde s-ar duce: oamenii simt carisma și magnetismul acestui tip de om și îl vor urma. Un astfel de om este un lider natural și este atât de strălucitor încât nu poate fi evitat, nu poate fi ocolit și el însuși nu se poate ascunde. Genul acesta de comportament cauzează în oameni un impact aproape delirant.

Oamenii simt nevoia să-l urmeze fără să știe de ce. Oamenii din preajma lui se simt dornici de eliberare și nu știu de ce. În preajma acestui om regulile se topesc, oamenii simt că pot mai mult, vor mai mult, încearcă mai mult, reușesc mai mult, iar acest lucru este contagios. Oriunde s-ar duce o astfel de persoană declanșează revoluții și aceste revoluții eliberează conștiința umană de regulile moralității care erau prezente până atunci în acele colectivități.

**O dată cu ștergerea abordării de tip plăcere - durere,
omul devine predispus la a acționa în orice
direcție îi conferă completitudine**

Dispărând ghidajul moralității, acest om nu mai este coordonat pe principiile reactivității, ci devine liber în a-și alege direcțiile în care el vrea să se dezvolte. El nu mai poate fi coordonat, controlat prin pârgii de genul „*trebuie să faci o facultate ca să fii om de bază, trebuie să te căsătorești ca să ai rost, trebuie să faci o casă ca să poți să fii un om de încredere, este necesar să ai copii ca să poți să ai un viitor*”. Aceste tipuri de paradigme lumești nu-l mai afectează pe

acest om, iar el are capacitatea nu numai de a alege direcția în care dorește să se dezvolte, dar de a impacta comunități imense de oameni către propriile lor direcții. Fiind atât de contagios acest comportament, cauzează în ceilalți oameni comportamente similare, prin carisma sa, prin magnetismul său. Cu alte cuvinte, devine un comportament de grup. Acest om devine viral oriunde ar merge.

Completitudinea este o stare de vibrație înaltă, prin urmare impactul asupra lumii exterioare este pozitiv

Foarte multă vreme, oamenii au perceput absența moralității drept o formă de negativism, o decădere a statutului uman la un statut de dezordine sau la nivel de animal. În același timp, în mileniul III, noi înțelegem că a fi compleți cu propriile noastre fapte, a încheia intenții circulare, a fi în completitudine cu ceea ce noi am făcut, presupune că sufletul nostru este în ordine, pentru că ceea ce am făcut a avut un impact pozitiv asupra noastră, asupra oamenilor și asupra societății în care trăim, asupra lumii.

În momentul în care comparăm cele două, completitudinea și moralitatea, observăm că mult mai important este ca un om să fie complet decât să respecte niște reguli transmise de la strămoșii noștri care nici nu mai au aplicabilitate în ziua de aici. În momentul în care un om începe să-și urmeze propria lui completitudine, pe lângă faptul că descurajează toate emoțiile generatoare de cortizol, în același timp, încurajează oamenii să facă acele

lucruri care le aduc liniște și îi lasă în pace interioară, care determină în ei starea de împlinire, care cauzează starea de integritate.

Cu alte cuvinte, oamenii se mută de la o cultură bazată pe cutume și reguli din bătrâni către o cultură care se bazează pe principii și valori, de exemplu RAICU - responsabilitate, autenticitate, integritate, coerență și unitate. În momentul în care un om își coordonează viața, faptele, rezultatele și limbajul în acord cu astfel de valori, el devine capabil să-și gestioneze viața la un nivel mult mai profund decât pe baza unor reguli transmise din trecut, care nici măcar n-au fost înțelese sau aliniate la necesitățile prezentului.

O astfel de conversie a spiritului uman către valori și principii îi dă ocazia, atât omului care dispune de perseverență, cât și celor care sunt în preajma lui, în spațiul lui sau care îl urmează, să se dezvolte foarte rapid, să acceseze o curbă exponențială a dezvoltării spirituale și nu numai a dezvoltării spirituale, ci și a celei materiale. Acest tip de oameni va cauza în viața lor abundență, unitate, contribuție, funcționalitate pur și simplu la toate nivelurile: la nivel social, la nivel de sănătate și la nivel de stil de viață.

Lăsându-se văzut în perseverența sa de către alți oameni, perseverentul transmite abordări de neclintit către obiective

Este extraordinar să vezi un om de neclintit în drum către obiectivele sale. Să vezi și să știi că orice s-ar întâmpla, acea persoană nu va fi oprită. Este uimitor să vezi un om care realizează obiective ce păreau intangibile până în acel moment. În schimb, după ce observi o persoană de mai multe ori și înțelegi că acela este stilul de viață, apare o certitudine totală că, în orice condiții, acel om va ajunge la timp, va cauza unificare, va determina creativitate, va crea soluții în cele mai presante situații, va cauza oamenilor inspirații indiferent de gravitatea situației.

Acel om este perceput ca un om de neoprit și normal că oamenii vor dori să ajungă la acel nivel. Oamenii se vor lăsa și vor cere să fie afectați de această contagiune, de această viralitate, pentru că este următorul nivel din ceea ce este posibil pentru umanitate. Dorind acest lucru, lăsându-se influențați, apare nevoia acestor oameni de a petrece ore soare cu acest tip de personaj, cu cel care determină în viața lui perseverență și, ulterior, inițiativă, optimism. De ce? Pentru că starea de plinătate energetică, capacitatea unui om de a străluci, de a avea surplus de energie în fiecare loc în care merge, în limbajul său, în mimica feței, în limbajul corpului, în felul în care funcționează corpul fizic, în felul în care interacționează la nivel social, în măsura în care pune valoare

în lume generând abundență continuă, fac din acest tip de om să devină idealul oricui.

Ceea ce înseamnă că oamenii vor dori să atingă acest standard, pe de o parte, iar pe de altă parte, acest om cu ușurință va deveni lider și autoritate oriunde merge. Iar asta este un gen de societate spre care tinde omenirea chiar acum, genul de societate care se bazează pe principii și valori naturale, autentice și cu impact imediat.

Colectivitățile ce dețin felul de a fi perseverența încep să denote preocupări pentru strategii și obiective pe termen lung, de multe ori trans-generaționale

Suntem în acest moment în situația în care, mai mulți oameni din aceeași comunitate au capacitatea de a dezvolta, de a cultiva, de a transforma în disciplină acest fel de a fi, această energie a perseverenței. Ei cauzează în interiorul acelei comunități o certitudine că orice obiectiv ar fi creat și stabilit va fi atins și realizat. Având acest tip de încredere, o astfel de comunitate și astfel de oameni vor avea puterea să creeze obiective care depășesc chiar limita vieții lor, capacitatea lor de a trăi pe această Planetă.

Și acum vreau să dau un exemplu care are legătură cu felul în care un trib din India a creat un proiect trans-generațional. Pe marginea unui râu care deseori se revarsă, acești oameni au plantat un copac care crește pe durata mai multor generații. Acest copac a fost dirijat pe durata vieții astfel încât să crească peste râu și să prindă rădăcini în

partea cealaltă parte, formând un pod natural. Numai că acest pod crește pe durata a 4-5 generații de oameni. Așadar, acești oameni au trebuit să implementeze acest proiect, să-și educe copiii, apoi nepoții și apoi strănepoții, să continue această tradiție, chiar dacă la început nu a fost înțeles de ce această tradiție este necesar să fie continuată. Abia după 4-5 generații, acest pod natural, din acest copac foarte rezistent, a prins rădăcini pe ambele maluri și, indiferent de viiturile care treceau prin acea regiune, ei erau capabili să nu mai rămână izolați pe acea insulă sau în zona respectivă și orașul respectiv.

Genul acesta de implicare a oamenilor în proiecte care depășesc durata de viață a creatorilor lor reprezintă dovada maximă de încredere că perseverența poate fi nu numai la nivelul duratei vieții unui singur personaj, nu numai la nivelul unei regiuni pe durata unui ciclu de viață a unei generații, ci poate chiar să treacă prin generații, poate chiar să treacă prin corpuri, chiar prin milenii. În momentul în care oamenii educă acest tip de perseverență pe arii mari, pe națiuni întregi, sau pe zone geografice cum ar fi Europa de Sud-Est, sau Europa de Nord, ceea ce se întâmplă acolo este că oamenii încep să colaboreze și să îndrăznească, să creeze obiective care depășesc ceea ce era considerat normal până la acel moment, obiective care sunt construite pe durata multor sute de ani.

Multe din catedralele din Europa au durat 500-600 de ani să fie finalizate. Asta înseamnă că acel crez, acea perseverență a trebuit să fie transmisă de către constructor

către următorii constructori, să fie educați în a respecta designul, în a respecta forma de construcție, a respecta materialele care sunt acolo, stilul de muncă și așa mai departe. Acestea sunt exemple de proiecte trans-generaționale și este dovada cea mai clară că perseverența poate circula prin conștiințele oamenilor, fără a fi limitată de moartea personajului care a inițiat contextul.

Genul acesta de lucru este posibil în momentul în care un proiect de tipul Spiritonomics ajunge la oameni și devine zestrea unei populații care înțelege felul în care salturile de conștiință pot fi transmise de la părinți la copii, de la un prieten la altul sau chiar în interiorul unei comunități: de la lider către cei care îl urmează. De aceea, perseverența este, la începutul dezvoltării spirituale, o piatră de temelie către niveluri superioare, către acceptare, creativitate, optimism, responsabilitate și, ulterior, către vârful piramidei, către unitate, apartenență și contribuție.

Perseverența este una din cele mai importante trăsături ale popoarelor milenare

Foarte multă vreme oamenii s-au întrebat ce anume face un popor să dăinuie. De ce anume un popor persistă peste milenii, deși nu deține zestrea culturală, forța armată, poziția strategică. Multă vreme oamenii s-au întrebat despre aceste lucruri, în special despre poporul românesc. Cum anume poporul românesc a putut să traverseze milenii, deși nu a avut niciuna dintre aceste resurse. Răspunsul este că

valori superioare din lumea spirituală au fost transmise atât genetic, cât și comportamental, prin tradiții, prin datini, către urmași. Iar această putere, odată ajunsă în oamenii care au moștenit genul acesta de feluri de a fi, a cauzat acțiuni, rezultate și, bineînțeles, stiluri de viață care au permis acestor popoare să dăinuie, să persiste de-a lungul mileniilor, indiferent de obstacolele pe care le-au întâmpinat. Pentru că dacă ne uităm la poporul românesc, el este singurul popor de natură latină înconjurat de popoare de natură slavonă. De jur împrejur avem popoare de natură slavonă, cu excepția ungurilor care sunt de origine fino-ugrică, de origine mongolă, ca să zic așa. Iar această diferențiere întotdeauna a ridicat întrebări de genul: „*Cum anume a rezistat această insulă dintr-un popor de origine latină, înconjurată de astfel de neamuri?*”. Răspunsul la această întrebare se află tocmai în zestrea spirituală, în capacitatea românilor de a depăși orice obstacol. O nervură de perseverență a fost transmisă întotdeauna din neam în neam, iar acest lucru a cauzat ceea ce vedem acum: existăm, peste milenii, în ciuda tuturor obstacolelor.

**Când mai mulți oameni perseverenți acționează în cadrul
aceleiași intenții se naște spiritul de echipă și
încrederea reciprocă**

Una dintre concluziile acestei cărți este că, atunci când ne putem observa unii pe alții și vedem că avem trăsături comune sau chiar aceleași trăsături, că avem abilități de a

atinge obiectivele noastre, indiferent de obstacolele pe care le întâlnim, apare un spirit de echipă, apare capacitatea de a ne admira, sincroniza și respecta unii pe alții, pentru că avem filoane de energie comune. Avem în comun unii cu ceilalți capacitățile de a atinge ceea ce ne dorim, de a fi compleți în legătură cu comportamentele noastre, de a urmări intenții circulare, de a ne bucura de experiența momentului, toate aceste lucruri fiind cauzatoare de unitate.

Una dintre cele mai frumoase forme de unitate care apare este spiritul de echipă, colaborarea, capacitatea unor oameni de a diviza procesele de muncă sau de creație în așa fel încât avansul să fie mult mai rapid. Genul acesta de colaborare cauzează o formă de unitate numită apartenență, iar această apartenență este la sursa coeziunii. Această coeziune determină oamenii să poată avea creații în comun, să poată genera colectivități care dăinuie în milenii, să aibă proiecte trans-generaționale, dar cel mai mult, să aibă capacitatea de a inspira un număr foarte mare de oameni. Iar această inspirație, această carismă, reprezintă, de fapt, următorul nivel accesibil atunci când perseverența este trăită ca trăsătură de neam sau de colectivitate. Este începutul trezirii spirituale.

Volumele Seriei Spiritonomics

Banda Muncii

1. Curajul. Cu inima într-o nouă lume
2. Determinarea. Călători în mare intenție
3. **Perseverența. Suntem iubiți de propriul drum**
4. Inițiativa. Vreau dincolo de mine
5. Responsabilitatea în spațiul personal. Sunt răspuns la propria întrebare
6. Conștientizarea spațiului personal. Trăiește viața în termenii tăi.
7. Adaptabilitatea. Ridică-te la înălțimea visurilor tale
8. Curiozitatea. Oare cine pot deveni?
9. Integritate. Exerciții de cuvânt
10. Putere personală. Arta dansului cu viața
11. Neutralitatea. Arta de a trăi cu ușurință și încredere
12. Unicitatea. Identici prin diferențe totale
13. Autenticitatea. Vocea care vindecă
14. Vocația. Mă nasc mereu cu același gând, să fiu cine sunt
15. Începutul actualizării de sine. Prin lume, acces la oricine
16. Speranța. Cu zero dovezi spre necunoscut

17. Respectul de sine. Ridică-te. Realitatea te va urma
18. Discernământul. Tot ce aleg e drumul meu
19. Cunoașterea de sine. Acasă, în mine
20. Valoarea de sine

Descoperă platforma Spiritonomics

Tocmai ai descoperit unul dintre cele 200 de volume din seria Spiritonomics. Felicitări pentru curiozitate și deschidere! Acum că ești gata de mai mult, te invităm să explorezi și platforma Spiritonomics, o platformă ce completează și desăvârșește transformarea ta spirituală.

Fiecare volum din seria Spiritonomics este completat de un program video preînregistrat cu autorul cărții unde vei integra la un nivel mai profund lucrurile pe care le-ai descoperit aici, în format scris.

Totodată, fiecare dintre cele 200 de energii (câte o energie pentru fiecare volum) are asociat un workshop pe care îl poți accesa tot din platforma Spiritonomics. Workshopul are un format sincron și online, unde în decurs de 5 sesiuni a câte 2 ore vei avea acces la contextul perfect pentru a exersa noile deprinderi, a-ți clarifica eventualele întrebări, toate într-un grup de oameni cu aceleași intenții și planuri ca tine.

Cursul video preînregistrat, workshopul online și multe alte surprize te așteaptă să le descoperi pe platforma Spiritonomics, conceptul integrat și desăvârșit al educației tale spirituale, cu impact în toate ariile vieții tale. Spiritonomics este rețeta ta pentru a acționa spre viața care te împlinește, printr-o aliniere autentică între ce simți, ce știi și ce alegi să devii. Aici găsești cunoașterea de sine într-un

format accesibil, coerent, clar. Un limbaj care îți vorbește pe limba inimii și o structură care te sprijină să devii propriul tău spațiu de descoperire, transformare și creație. Este drumul în 200 de pași spre tine, ca un întreg.

Descoperă întregul univers Spiritonomics pe
spiritonomics.ro

Spiritonomics, un proiect Createrra

Createrra este un spațiu de creație conștientă, dedicat oamenilor care își doresc să construiască cu sens, cu adevăr și cu prezență. Este un sol stabil și cald în care ideile curate, căutările autentice și vocile interioare sunt întâmpinate cu blândețe, susținere și claritate.

Aici, educația înseamnă reamintire de sine. Este o revenire la autenticitate prin cuvânt, prin faptă, prin ascultare și prin structură. Spiritualitatea devine practică, vie și coerentă, un mod natural de a fi în lume, în care simțirea se împletește cu discernământul, iar adevărul interior se transformă în acțiune aliniată.

Createrra oferă formă viselor care cer întrupare. Fiecare proiect se naște din responsabilitate și viziune, este construit cu integritate, exprimat prin autenticitate și susținut de coerența dintre ceea ce se simte, ceea ce se spune și ceea ce se face.

Din această aliniere s-a născut Spiritonomics, alături de programe transformaționale, retreaturi, programe de business, programe pentru cupluri și programe individuale care oferă nu doar inspirație, ci și direcție clară, cadru aplicabil și trăiri transformatoare. Createrra susține educația conștiinței ca proces firesc, accesibil și profund uman.

Este un spațiu dedicat celor care aleg să trăiască în unitate, între inimă și minte, între interior și exterior, între cine

sunt și ceea ce creează în lume. Createrra este o casă pentru cei care construiesc realități aliniate cu sufletul lor, în responsabilitate, autenticitate, integritate, coerență și unitate.

Descoperă programele Createrra pe
createrra.ro